

Kính vạn hoa - Tập 08 - Bắt đèn hoa sứ

Contents

Kính vạn hoa - Tập 08 - Bắt đèn hoa sứ	1
1. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 01-02	1
2. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 03-04	9
3. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 05-06	19
4. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 07-08	26
5. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 09	34
6. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 10	38

Kính vạn hoa - Tập 08 - Bắt đèn hoa sứ

Giới thiệu

Quý ròm theo Tiểu Long về quê thăm ông. Trên đường vào làng, thấy một đứa bé đang bị một bọn v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-08-bat-den-hoa-su>

1. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 01-02

Chương 1

Đang ngủ gà ngủ gật, Quý ròm bỗng mở choàng mắt.

Bên cạnh nó, Tiểu Long đang đập rầm rầm vào thùng xe, vừa đập vừa kêu ầm ĩ:

- Tới rồi! Tới rồi! Cho xuống đi, bác tài ơi!

Chiếc xe đồ lập tức hãm ga, chạy chậm lại và rề rề tấp vào ven đường.

Đợi cho xe dừng hẳn, Tiểu Long cúi xuống gầm ghế lôi hai chiếc túi nặng ì ra. Nó nhìn sang Quý ròm:

- Tụi mình xuống đây!

Quý ròm thở phào:

- Tới nhà chú Năm mầy rồi hả?

Buột miệng xong mới biết câu hỏi của mình là thừa, Quý ròm cười lỏn lổn xốc ba-lô lên vai và lẳng lẳng theo Tiểu Long chen ra phía cửa xe.

Hai đứa trẻ vừa đặt chân xuống đất, chưa kịp đứng vững, chiếc xe đồ đã rùng rùng hú ga vọt thẳng, để lại một đám khói đen treo lơ lửng và từ từ tan biến giữa không trung.

Quý ròm nhìn quanh quất:

- Nhà chú Năm mầy là nhà nào đâu?

Tiểu Long quệt mồ hôi trán:

- Còn phải đi thêm một đoạn nữa!

Ven đường, bên tay phải, có một con lộ nhỏ. Ở ngay ngã ba, người ta đang họp chợ. Chợ thôn quê, thúng mẹt bày la liệt trên mặt đất. Gà trong lồng kêu quang quác. Lợn trong rọ kêu eng éc. Người bán ngồi trên đòn kê, người mua ngồi chồm hổm, hàng trăm cái miệng thi nhau kỳ kèo cãi cọ ồn cả một quãng đường.

Tiểu Long xốc lại hai chiếc túi, rảo bước vào chợ.

Quý ròm tò tò theo sau, miệng hỏi:

- Vô đây chi?

- Mình đi xuyên qua chợ!

Tiểu Long đáp, vẫn lầm lũi bước .

Quả nhiên, đi một lát cả hai đã ra khỏi chợ. Con lộ đất trước mặt chạy dài, dẫn tới một lũy tre xanh nằm phía xa xa.

Tiểu Long hất đầu về phía trước:

- Nhà chú tao nằm sau lũy tre đó!

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Xa quá hén ?

- Ngó vậy chứ không xa đâu! - Tiểu Long động viên bạn - Đi chừng mười lăm phút à!

Quý ròm nheo mắt:

- Đi mười lăm phút nhưng đi với vận tốc của ai? Vận tốc của mầy đâu có giống với vận tốc của tao! Mà muốn tính chiều dài quãng đường phải lấy vận tốc nhân với thời gian, nếu không...

- Khổ quá! Giờ này đâu phải giờ mầy kèm toán cho tao! - Tiểu Long nhăn mặt - Tao nói mười lăm phút là tao nói áng chừng vậy thôi!

Tuy đạo này Tiểu Long học toán đã khá hơn, ra đường gặp thầy Hiếu đã thôi lẩn như chạch, nhưng nỗi sợ hãi trước đây vẫn còn ám ảnh nó như một thứ bệnh di căn, do đó mỗi lần Quý ròm giả bộ ngờ nghệch chêm một vài công thức toán vào câu chuyện, bao giờ nó cũng cảm thấy chột dạ.

Thấy Tiểu Long mặt năn mầy méo, Quý ròm nhe răng cười hì hì. Trêu được bạn, nỗi mệt mỏi trong người nó dường như vơi được phân nửa.

Lần này, Quý ròm theo Tiểu Long về quê chơi. Thực ra cũng không hẳn là đi chơi. Chú của Tiểu Long đánh điện vào báo tin ông nó ốm. Ba nó đang xây dở nhà cho người ta, không thể bỏ ngang được. Anh Tuấn anh Tú lại không xin được phép của cơ quan. Thế là Tiểu Long được cử đi. Ba nó dặn nếu bện tình của ông trở nặng thì điện vào cho ba nó ra gấp, dở việc cũng phải ra. Còn không thì đợi một tuần lễ nữa xong việc, ba nó sẽ ra sau.

Nghe nói được về thăm quê, Tiểu Long thích lắm. Tiểu Long xa quê từ nhỏ, năm thì mười họa mới được ba dẫn về thăm ông. Nhưng đã hai năm nay, nó chưa về lại lần nào. Vừa rồi chú nó có vào thành phố ở chơi vài ngày, nhưng chú chỉ đi một mình, không dẫn ông theo. Chú bảo thằng Lượm phải ở nhà chăn bò. Nó chỉ chăn bò có một buổi, buổi kia đi học, nhưng nếu không có nó mấy con bò sẽ trơ xương ngay tắp lự.

Nhưng gì thì gì, có một người mà theo Tiểu Long trong chuyến vô thành phố vừa rồi lẽ ra chú nên dẫn theo. Đó là thím Năm Sang, người vợ sau của chú.

Tiểu Long chưa biết mặt thím Năm Sang. Thím Năm, tức mẹ thằng Lượm mất đã lâu. Ai cũng tưởng chú sẽ ở vậy nuôi con, nào ngờ dùng một cái chú lấy thím Năm Sang. Chú thứ năm, người ta gọi chú là chú Năm, gọi vợ chú là thím Năm. Nhưng khi chú lấy vợ lần thứ hai, người ta gọi người vợ sau là thím Năm Sang - Sang là tên thím - để phân biệt với thím Năm “khơi khơi”, tức mẹ thằng Lượm.

Đám cưới chú với thím Năm Sang năm ngoái, chỉ có ba và anh Tuấn về tham dự. Vì vậy nhà Tiểu Long có cả thầy sáu người mà đã tới bốn người không biết mặt mũi người vợ sau của chú.

Chính vì tò mò muốn biết mặt thím Năm Sang mà chuyến về quê của Tiểu Long lần này tăng thêm đôi phần háo hức.

Ngay sau khi nhận được “mệnh lệnh”, Tiểu Long phóng như bay tới nhà Quý ròm:

- Đi chơi với tao không?
- Đi đâu?
- Tao về quê thăm ông tao! Ông tao đang ốm!

Quý ròm nhún vai:

- Đi thăm người ốm mà bảo là đi chơi!
- Nhưng với mày là đi chơi!

Rồi sợ Quý ròm từ chối, Tiểu Long chớp mắt gạ:

- Quê tao đẹp lắm! Đi đi!
- Đẹp?
- Ủ! - Tiểu Long liếm môi - Quê tao có... có con suối chảy qua làng!

Quý ròm có vẻ chẳng mặn mà gì với con suối của quê Tiểu Long. Nó hờ hững:

- Thế ngoài con suối ra thì còn gì nữa?
- Ngoài con suối hở? - Tiểu Long gãi đầu - Ngoài con suối ra thì quê tao còn có... còn có...

Tiểu Long không phải là học sinh giỏi văn. Nó áp dụng một hồi vẫn không biết làm sao miêu tả vẻ đẹp của quê mình. Bút tóc bút tai cả buổi, nó chợt sáng mắt lên tuôn một tràng:

- Quê tao còn có cánh đồng đẹp nhất vùng . Đất phù sa màu mỡ khiến cây lúa mọc tốt hơn nơi khác . Cánh đồng bằng phẳng, những thửa ruộng lớn nhỏ nối liền nhau, chạy xa tít . Nắng trưa vàng rực chiếu lấp lánh trên lá cây, trên thảm lúa dập dờn như sóng biển . Những hàng cây bạch đàn mới trồng năm nào giờ đã cao vút, soi bóng xuống...
- Thôi, thôi, đủ rồi! - Quý ròm vội vã đưa tay lên bịt tai - Tao đâu có kêu mày trả bài mà mày tràng giang đại hải thế!

Tiểu Long chớp chớp mắt:

- Thì tại mày hỏi quê tao có gì đẹp!
- Nhưng cảnh vừa rồi đâu phải là cảnh quê mày! - Quý ròm cười khẩy .
- Cảnh quê tao đấy! - Câu nói của Quý ròm khiến Tiểu Long chợt dạ nhưng nó vẫn cố nói cứng .

- Quê mày cái mốc xì! - Quý ròm hừ mũi - Đoạn văn vừa rồi mày “thuổng” trong cuốn “Những bài tập làm văn mẫu” lớp bốn, bộ mày tưởng tao không nhớ hay sao!

- Mày đừng có nói dóc! - Tiểu Long bối rối cãi - Những gì học hồi lớp bốn, bố ai mà nhớ được!

Quý ròm không buồn cãi nhau với Tiểu Long. Nó trả lời bằng cách ngoác miệng ra rả đọc tiếp đoạn văn vừa rồi:

- Những hàng cây bạch đàn mới trồng năm nào giờ đã cao vút, soi bóng xuống mặt nước trong veo. Dưới bóng mát rặng dừa ven đường, đám trẻ chăn trâu túm năm tụm ba chơi đánh bi, đánh đáo. Tiếng nói, tiếng cười trong trẻo...

Lần này, Tiểu Long cứng họng. Nó đứng chết trân và trở mắt lên nhìn Quý ròm như nhìn một... quái vật. Nó là một học sinh kém. Trước đây mỗi lần sắp sửa thi học kỳ, nó thức ngày thức đêm học “tủ” một số bài văn mẫu để “phòng thân” nên bây giờ nhớ như in đã đành. Còn Quý ròm là học sinh giỏi, sao nó cũng thuộc vanh vách bài văn hồi lớp bốn thế không biết!

Quý ròm ngưng đọc. Nó nhìn thẳng bạn đang đứng thộn ra trước mặt, cười tủm tỉm:

- Làm gì mà mày giương mắt éch lên như thế! Bài văn này tao mới dạy cho nhỏ Diệp năm ngoái nên bây giờ tao còn nhớ lõm bõm thế thôi!

Hừ, nó thuộc nhào như cháo thế kia mà bảo là lõm bõm! Tiểu Long ngẩn ngơ nhủ bụng. Rồi nhớ đến cú “lật tẩy” của Quý ròm vừa rồi, mặt nó bỗng đỏ như gấc. Chẳng biết làm gì, Tiểu Long bèn đưa tay lên quẹt quẹt nơi mũi cho đỡ ngứa. Bao giờ lúng túng, Tiểu Long cũng thu nắm tay quẹt mũi. Đó là thói quen của nó. Nhưng xưa nay, Tiểu Long thường chỉ quẹt một cái. Còn quẹt qua quẹt lại liên tục như lúc này quả là chuyện hiếm. Vì vậy, Quý ròm chum chim:

- Thôi, đừng quẹt nữa! Coi chừng rớt luôn cái mũi ra bây giờ!

Vừa bốn một câu, thấy mặt mày Tiểu Long càng thêm khó coi, Quý ròm liền cười hì hì:

- Nhưng dù cảnh ở quê mày có đẹp hay không tao vẫn đi với mày! Vừa thi xong, được nghỉ mấy ngày, tao xin ba mẹ tao về thôn quê để hít thở “bầu không khí trong trẻo, thoang thoảng hương lúa làm đồng” là được cho đi ngay thôi!

Quý ròm nghịch ngợm thành tật. Làm hòa với bạn, vậy mà đến phút chót nó vẫn ngứa miệng ranh mãnh chêm vào một đoạn của bài văn mẫu kia.

Nhưng lần này Tiểu Long không thấy nhột nhạt nữa. Nghe Quý ròm nhận lời đi về quê với mình, mặt nó tươi như hoa:

- Nói phải giữ lời đấy nhé!

Quý ròm ưỡn ngực, xỏ nhơ:

- Quân tử nhất ngôn!

“Quân tử” quả là “nhất ngôn” thật! Nhưng bây giờ thì “quân tử” đang cảm thấy mỗi giờ. “Vận tốc” của “quân tử” chỉ hơn “vận tốc” của con rùa một chút xíu cho nên khoảng thời gian “mười lăm phút” mà Tiểu Long áng chừng có lẽ phải nhân lên gấp đôi. Vì vậy, bộ mặt của “quân tử” càng lúc càng bí xị khi thấy đi hoài mà lũy tre xanh trước mặt xa vẫn hoàn xa, trong khi đó chiếc ba-lô trên vai bỗng trở nên nặng ì hệt như ai chơi ác vừa lén lút nhét thêm chục ký đá vào trong đó.

Ở bên cạnh, Tiểu Long vẫn tỉnh bơ rảo bước. Hai cái túi xách to tổ bố trên tay dường như chẳng ảnh hưởng gì đến nó. Thậm chí, có lúc nóng ruột muốn chóng về đến nhà chú Năm, nó vô tình tăng tốc bước phom phom khiến Quý ròm phải la lên ới ới:

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Bộ mày tưởng còm nhom như tao sẽ được gió thổi là là trên cổ mà không biết mỗi giờ mỗi căng gì hết hay sao!

Dọc đường, Quý ròm kêu rêu như vậy đến hai, ba lần. Đến lần thứ tư, thấy nó có vẻ như muốn nằm bẹp xuống giữa đường ăn vạ, Tiểu Long liền đứng hẳn lại, chìa tay ra:

- Đưa đây!

Quý ròm không hiểu:

- Đưa cái gì?

Tiểu Long quệt mồ hôi trán:

- Đưa cái ba-lô trên vai mày chứ đưa cái gì!

- Bộ mày đói bụng hả? - Quý ròm nhìn bạn, và nó tắc lưỡi - Nhưng có còn gì trong này đâu! Mấy ổ bánh mì nhét trong ba-lô, khi nãy ở trên xe tụi mình đã chén sạch hết rồi!

- Tao bảo tao đói bụng hồi nào! - Tiểu Long nhăn nhó - Đưa cái ba-lô đây tao đeo giùm cho!

- Ồi chà chà! Mày không nói lộn đó chứ?

Quý ròm kêu lên, ngạc nhiên một cách sung sướng. Và không đợi Tiểu Long “năn nỉ” đến lần thứ hai, nó nhanh nhẹn tháo ba-lô trên vai xuống trao cho bạn.

Kể từ lúc đó, Quý ròm đi tay không, còn Tiểu Long hai tay hai túi, trên vai lại chêm chệ thêm cái ba-lô của Quý ròm.

Nhưng mặc dù “tay xách, nách mang, vai quàng, chân bước”, Tiểu Long nom vẫn ung dung hơn thằng bạn “thảnh thơi” của mình.

Đùn được cái gánh nặng trên lưng cho Tiểu Long, Quý ròm đi đứng nhẹ nhàng được một lúc. Chỉ một lúc thôi. Rồi nó lại tiếp tục lệt bệt như con vịt què. Nhưng lần này thì Quý ròm đành cắn răng chịu trận. Tiểu Long đã cống cái ba-lô giùm nó rồi, chẳng lẽ bây giờ lại nhờ Tiểu Long cống luôn cả nó?

Đang thất tha thất thểu, cặp mắt Quý ròm bỗng trở lên.

Xa xa trước mặt nó, ngay giữa lộ hai đứa trẻ đang quần nhau, tay đâm chân đá huỳnh huých, bụi tung mù cả một quãng đồng. Bên cạnh, ba đứa trẻ khác đang vỗ tay hò hét một cách hào hứng. Nổi bật mỗi đang đeo đẳng Quý ròm lập tức bay biến đâu mất. Đôi chân như mọc cánh, nó co giò chạy băng băng.

Trong thoáng mắt, tình thế liền đảo ngược. Tới lượt Tiểu Long ngoác miệng kêu:

- Quý ròm ơi là Quý ròm! Tao đeo giùm ba-lô cho mày đâu phải để mày bỏ tao chạy đi coi đánh nhau!

Chương 2

Hai đứa trẻ đang đánh nhau một lớn một nhỏ.

Đứa lớn to con cỡ Tiểu Long, mặt mày ngổ ngáo, bộ tịch hung hãn. Nó vừa đâm đá vừa luôn miệng gầm gừ “Cho mày chết nè! Cho mày chết nè!”. Đứa nhỏ chỉ cao ngang mép tai đối phương, áo quần xộc xệch, thậm chí đứt luôn cả cúc, từ đầu đến cuối chỉ lo chống đỡ. Đã mấy lần nó dáo dác ngó quanh tìm cách thoát thân nhưng ba đứa đứng ngoài hề thấy đứa nhỏ vừa dợm chân là lật đật dang tay cản lại.

Khi Tiểu Long và Quý ròm trở tới, đứa nhỏ đang lãnh liên tiếp hai, ba cú đâm “bình bịch” vào lưng, mặt mày mếu xệch.

Cái cảnh cậy đông hiệp yếu trước mặt làm Quý ròm sôi gan. Nhưng nó không dám nhào vô can thiệp. Trước tướng mạo dữ dằn và nắm tay chắc nịch của thằng lớn, nó biết nếu nó đâm đầu vô giữa bãi chiến trường, chắc chắn nó sẽ cùng chung số phận hẩm hiu với thằng nhỏ. Nó liền đung khẽ vào vai Tiểu Long, thì thầm:

- Ra tay nghĩa hiệp đi mày!

Tiểu Long này giờ cũng rất bất bình nhưng nó chưa biết phải làm thế nào. Những đứa trẻ trước mặt đều lạ lươ lố hoắc khiến nó cảm thấy ngại ngại. Nhưng mặt khác, nó lại không đành nhìn đứa nhỏ bị đứa lớn “làm thịt”. Đang phân vân, bị Quý ròm hích một cái, Tiểu Long khẽ tăng hăng và cất giọng đồng dạc:

- Thôi, đừng đánh nhau nữa!

Sự can thiệp kịp thời của Tiểu Long khiến thằng nhỏ mừng quýnh. Nó lập tức thông tay xuống và bước lùi ra sau. Nhưng ác nỗi, thằng nhỏ không muốn đánh tiếp nhưng thằng lớn lại chẳng có ý định ngừng tay.

Nhân cơ hội thằng nhỏ không cảnh giác, nó chồm tới trước thoi một phát vào giữa ngực đối thủ. Tuy thằng nhỏ nhanh mắt né người qua một bên nhưng vẫn lãnh cú đâm vào vào muốn xiểng liểng.

Và thế là người đánh kẻ đỡ vẫn tiếp tục. Đang say máu, thằng lớn phớt lờ lời can gián của Tiểu Long. Nó mím môi tung những cú đâm thật lực.

Mặc dù thằng lớn xem như không có Tiểu Long lẫn Quý ròm trên cõi đời này nhưng ba đứa đồng bọn đang đứng ngoài không thể điềm nhiên.

Tiếng nói đột ngột của Tiểu Long khiến bọn chúng giật mình quay lại.

- Tụi mày là những đứa nào thế? - Một trong ba đứa nheo mắt hỏi.

Lối hỏi xách mé của thằng nhóc làm Quý ròm bực mình. Nó hừ mũi

- Tụi tao là... những đứa tao!

Thằng nhóc không biết Quý ròm đang giễu cợt. Nó thần nhiên hỏi tiếp:

- Tụi m'ý từ đâu đến đây?

Quý ròm xoa ngực:

- Tụi tao ở thành phố Sài Gòn ra!

Nghe vậy, ba đứa nhóc liền nhìn chòng chọc vào mặt Quý ròm:

- Ôi, thế là tụi mày ở tận thành phố Sài Gòn kia đấy!

Một đứa chép miệng:

- Thế tụi mày đi đâu ngoài này vậy?

Quý ròm mặt mày nghiêm nghị:

- Tụi tao đi thăm ông tao! Ông tao ốm!

Câu trả lời của Quý ròm khiến bọn nhóc ngạc nhiên:

- Ông mày? Ông mày là ai?

Tới đây thì Quý ròm tắc tị. Có tài thánh nó mới biết ộng nội của Tiểu Long tên gì. Loay hoay một lúc, Quý ròm chỉ tay về phía Tiểu Long:

- Thực ra không phải ông tao mà là ông nó!

Nãy giờ, nhân bọn trẻ và Quý ròm đang mải chuyện, Tiểu Long len lén tiến gần lại chỗ hai ông nhóc đang say sưa quần nhau và lẳng lặng đi vòng ra sau lưng thằng lớn.

Chỉ nhìn thoáng qua, Quý ròm biết nay thằng bạn của mình định làm gì, bất giác nó đâm lo. Bỏ xừ rồi! - Quý ròm than thầm - Tự nhiên mình chỉ về phía thằng Tiểu Long làm chi cho tụi này phát giác ra âm mưu của nó không biết!

Nhưng ba thằng nhóc trước mặt Quý ròm là những kẻ vô tâm chính hiệu. Ý đồ của Tiểu Long rõ mồn một như thế mà chúng chẳng mảy may ngờ vực. Đang say chuyện, chúng chỉ liếc thoáng Tiểu Long một cái rồi vội vàng quay lại:

- Thế ông nó là ai?

Quý ròm gãi cằm:

- Ông nó là... ba của chú nó!

- Ai chả biết ông nó là ba của chú nó! - Bọn trẻ bắt đầu sốt ruột - Nhưng chú nó là ai?

Quý ròm cũng chẳng biết "chú nó" là ai! Nó chỉ biết đó là chú Năm. Nhưng Năm là thứ chứ đâu phải là tên. Đang ngắc nhứ, sức nhớ tới thằng Lượm mà có lần Tiểu Long nhắc đến, Quý ròm sáng mắt lên:

- Chú nó là ba thằng Lượm!

Bọn trẻ há hốc miệng:

- Thì ra là chú Năm Chiêu!

Ngay lập tức, cả bọn quay phắt về phía “đấu tướng” hét tướng:

- Tắc Kè Bông ơi! Thằng đó là...

Nhưng bọn trẻ chưa kịp nói hết câu đã sững ra như trời trồng.

Trước mặt chúng, “thằng đó” đang ôm chặt thằng Tắc Kè Bông từ phía sau, còn miệng thì hồi hả giục thằng nhỏ “phe địch”:

- Chạy đi, nhóc! Chạy lẹ đi!

Diễn biến bất ngờ đến nỗi đồng bọn của thằng Tắc Kè Bông cứ dờ người ra mặc cho thằng nhỏ kia vọt mình chạy trốn.

Đợi đến khi nạn nhân chạy xa rồi, Tiểu Long mới buông thằng Tắc Kè Bông ra và nhanh chân lùi lại phía sau.

Nãy giờ bị Tiểu Long bất thành linh ôm cứng, Tắc Kè Bông tức muốn xịt khói lỗ tai. Vừa thoát được, nó quay phắt lại phía sau, răng nghiến ken két:

- Mày là thằng nào? Muốn chơi nhau hả?

Mấy đứa đứng ngoài nhanh nhẩu:

- Nó ở Sài Gòn ra đó, Tắc Kè Bông!

- Nó ở đâu đến mặc xác! - Giọng Tắc Kè Bông rít lên, khi nổi giận mặt nó ửng những vệt đỏ lốm đốm nom rất lạ - Hề nó đụng đến tao, tao phải cho nó một trận!

Vừa nói Tắc Kè Bông vừa xắn tay áo, điệu bộ hùng hổ như sắp sửa nhảy xổ vào đối thủ.

Tụi nhóc đứng ngoài lại la lên:

- Nhưng nó là cháu của chú Năm Chiêu đấy! Nó đi thăm ông nó đang bị ốm!

Tiết lộ của bọn nhóc làm Tắc Kè Bông hơi khựng lại. Nó phun nước bọt:

- Lại còn thế nữa!

Rồi quay sang đồng bọn, nó hậm hực khoát tay:

- Đi!

Tắc Kè Bông bỏ đi mà lòng chưa nguôi ấm ức. Tít đằng xa, Tiểu Long và Quý ròm còn nghe tiếng nó văng lại, đầy hăm dọa “Đợi đấy! Tao sẽ không tha cho tụi mày đâu!”.

Bọn Tắc Kè Bông chạy như gió cuốn, nhoáng mắt đã khuất sau rừng tre xanh.

Tiểu Long thở dài cúi người xách lên hai chiếc túi nãy giờ vẫn nằm dưới đất và quay sang Quý ròm:

- Tụi mình cũng đi luôn!

Quý ròm vẫn chưa hết hồi hộp. Nó áp tay lên ngực:

- Thằng Tắc Kè Bông gì đó hung hăng quá hử mày!

- Ừ.

Quý ròm lại nói:

- Mà nó có cái tên gì ngộ ghê!

- Ủ.

Tiểu Long vẫn đáp bằng giọng hồ hững. Lời hăm he của thằng Tắc Kè Bông đang làm nó lo lắng. Tất nhiên Tiểu Long không sợ đánh nhau. Nó chỉ sợ mới chân ướt chân ráo về làng, đi chưa tới nhà đã gây rắc rối, chú nó biết được sẽ phiền lòng. Rồi ông nó nữa. Ông nó đang ốm, nếu biết thằng cháu mình về quê gây chuyện xích mích, ông nó sẽ ốm thêm. Lòng phấp phồng, Tiểu Long chẳng còn tâm trí đâu trò chuyện với bạn. Quý ròm nói gì nó cũng “ừ” gọn lỏn.

Quý ròm không nhận ra vẻ thờ ơ của Tiểu Long. Nó lại hỏi, giọng tò mò:

- Bộ chú Năm của mày biết vô hử?

Lần này thì Tiểu Long không thể “ừ” đại. Nó chép miệng:

- Làm gì có!

- Thế sao thằng Tắc Kè Bông vừa nghe tên chú Năm Chiểu đã co giò chạy biến?

- Tao cũng chả rõ!

Tiểu Long lắc đầu đáp. Ở điểm này, nó cũng thắc mắc hết Quý ròm. Ủ nhỉ, lạ thật đấy! Hay chú Năm mình là bạn thân của ba thằng Tắc Kè Bông? Vì vậy, nó sợ nó gây sự với mình, chú Năm sẽ méc ba nó đánh nó bết đất! Nếu quả vậy, những đe dọa của nó chỉ là những đe dọa suông, chỉ nhằm mục đích ra oai với đồng bọn hơn là định đánh nhau thật! Ý nghĩ đó làm Tiểu Long thấy nhẹ cả người.

Tiểu Long quay sang Quý ròm thấy thằng này cũng đang nhăn mày nhứt mặt ra vẻ trầm tư tợn, liền toét miệng cười:

- Mày nghĩ ngợi gì ghê thế? Coi chừng đâm đầu vô bụi gai kìa!

Nghe Tiểu Long trêu, Quý ròm giật thót, vội vàng ngẩng đầu lên và ngạc nhiên nhận ra hai đứa đang đi xuyên qua ngõ tre dẫn vào làng tự bao giờ.

Đó là con đường đất nhỏ chạy luồn giữa hai rặng tre um tùm. Những thân tre to, cao, ken dày như bá vào nhau, cành nhánh tua tủa, gai đâm chi chít đang tỏa bóng xuống con đường làng rợp lá khô khiến Quý ròm cảm thấy mát rượi như vừa tắm dưới sông lên. Tiếng chim ríu rít bên tai càng làm nó thêm lâng lâng thư thái.

Nó ngó Tiểu Long:

- Mày đưa cái ba-lô đây!

Tiểu Long có vẻ không tin vào tai mình:

- Mày đeo hử ?

- Ủ, tao hết mệt rồi!

Giọng Quý ròm hăng hái và cương quyết đến mức Tiểu Long thôi ngay ngờ vực. Nó cởi ba-lô trên vai đưa cho bạn, cười cười:

- Không ai ép à nghen!

Quý ròm không nói không rằng. Nó hùng hổ khoác ba-lô lên vai rồi phăm phăm vước lên trước, vẻ như muốn nói ta đây không có giỡn với mày đâu nghen Tiểu Long!

Nhà chú Năm nằm cuối ngõ tre. Đi hết rặng tre xanh đầu làng, quẹo trái thêm hai lần nữa là thấy ngay một ngôi nhà gạch cũ, bờ rào phía trước hoa chuối nước nở đỏ rực. Tiểu Long chỉ tay vào dây hoa chuối:

- Nhà chú tao đó!

Quý ròm xuýt xoa:

- Cây đại tướng quân ra hoa đẹp quá hén!

- Đó là cây chuối nước chứ không phải cây đại tướng quân! - Tiểu Long phì cười - Đây đâu phải là làm ảo thuật mà mày định biến cây này ra cây kia!

Tiểu Long không phải đứa có máu tếu. Nó cũng không mau mồm lẹ miệng như Quý ròm. Nhưng chơi với Quý ròm riết, lâu tính bạn, thỉnh thoảng nó cũng nổi hứng cà khịa một đôi câu. Mỗi lần như vậy, Quý ròm đều ngớ người ra vì bất ngờ.

Lần này cũng thế, cú “xỏ ngọt” của Tiểu Long khiến nụ cười vừa mới vẽ ra trên môi Quý ròm đột ngột cứng đờ như ướp đá.

2. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 03-04

Chương 3

- Ôi, thằng Long về kìa!

Đang ngồi chể lạt trước hiên, thấy Tiểu Long và Quý ròm lững thững ngoài ngõ đi vô, chú Năm reo lên bằng giọng vui vẻ và đặt vội chiếc rửa xuống đất, chú lật đật đứng lên.

- Chào chú! - Tiểu Long và Quý ròm đồng thanh.

Chú Năm xỏ dép bước ra sân:

- Ba cháu không về cùng cháu sao?

- Ba cháu đang xây dở nhà cho người ta, khoảng một tuần nữa mới về được! - Tiểu Long lễ phép đáp, rồi nó quẹt mũi nói thêm - Nhưng ba cháu dặn nếu bệnh tình của ông trở nặng thì đánh điện vào, ba cháu sẽ thu xếp ra ngay!

- Bây giờ thì không cần nữa! - Chú Năm mỉm cười đặt tay lên vai Tiểu Long - Hai hôm nay, uống thuốc của thầy Giáo Hóa ở Xóm Dưới, sức khỏe của ông đã khá lên nhiều rồi!

Nghe vậy, mặt Tiểu Long rạng lên, nó không ngờ bệnh tình của ông lại thuyên giảm nhanh như thế. Đang định cất bước vào nhà, chợt thấy Quý ròm đứng xớ xớ bên cạnh, nó liền vỗn vã giới thiệu:

- Đây là Quý, bạn thân của cháu!

- Chú biết rồi! - Chú Năm mỉm cười với Quý ròm - Đây là cậu bé hôm trước cùng cháu đưa chú ra bến xe Bình Triệu đây mà!

Rồi chú hỏi, giọng thân mật:

- Cháu đi đường có mệt lắm không?

- Dạ không ạ!

Quý ròm lí nhí đáp và liếc vội sang phía Tiểu Long. Nó sợ Tiểu Long ngứa miệng phun ra chuyện nó định ăn vạ dọc đường khiến thằng này hoảng lên phải “năn nỉ” để được đeo ba-lô giùm nó. Nhưng Tiểu Long đã hết ham cà khịa. Nó làm thinh theo chú Năm vào nhà khiến Quý ròm mừng rơn.

Ông của Tiểu Long đã đỡ hẳn thật. Theo bức điện của nó đánh vào mấy hôm trước, ông nó yếu đến nỗi không ngồi dậy được, suốt ngày chỉ nằm chèo queo. Nhưng bây giờ thì ông đang ngồi ung dung trên giường.

Thấy Tiểu Long vào, mắt ông ánh lên vẻ mừng rỡ. Ông hỏi, giọng vẫn còn yếu ớt:

- Cháu về thăm ông đấy ư?

- Vâng ạ! Cháu về trước, ba cháu về sau! - Tiểu Long đáp, và nó nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay ông - Ông ơi, thế ông đã khỏe nhiều chưa hở ông?

Ông mỉm cười hiền lành:

- Cháu đừng lo! Ông đã sắp khỏi hẳn rồi!

Rồi không muốn cháu mình phải quan tâm lo lắng, ông hỏi sang chuyện học hành, sinh hoạt của mấy anh em nó.

Tiểu Long trò chuyện với ông không lâu. Sợ ông mệt, nó ngồi chơi một lát rồi xin phép lui ra.

Từ hôm đó trở đi, ngày nào Tiểu Long cũng đợi thím Năm Sang sắc thuốc xong rót ra chén là nó giành bưng vào cho ông. Ông rất yêu mến đứa cháu ngoan ngoãn của mình. Lần này Tiểu Long bưng thuốc vào, ông cũng giữ nó lại trò chuyện hỏi han. Gặp lúc ông ngủ, Tiểu Long rón rén đặt chén thuốc trên chiếc ghế nhỏ cạnh đầu giường rồi lẳng lặng lui ra.

Bưng thuốc cho ông vốn là việc của thím Năm Sang. Nhưng từ hôm Tiểu Long về, thấy nó thích thú công việc này, thím vui vẻ nhường lại cho nó.

Thím Năm Sang là một người phụ nữ cởi mở và dễ mến. Lần đầu tiên gặp thím, Tiểu Long vô cùng ngỡ ngàng. Thím không giống chút gì với hình ảnh Tiểu Long tưởng tượng trong đầu. Hôm đó, Tiểu Long vừa từ gian buồng của ông đi ra, đang dáo dác đảo mắt tìm Quý ròm thì một người phụ nữ lạ mặt từ nhà dưới đi lên.

Trong khi Tiểu Long còn đang lúng túng chưa biết xưng hô như thế nào, người phụ nữ trẻ đẹp và có khuôn mặt phúc hậu đó lại gần nó, tươi cười hỏi:

- Cháu là Long phải không?

Nghe người phụ nữ kêu mình bằng “cháu”, Tiểu Long đoán đây là thím Năm Sang nhưng vì thấy thím trẻ hơn nhiều so với chú Năm nên nó cứ ngỡ ngàng, sợ mình nhầm. Vì vậy nó “dạ” khẽ một tiếng rồi im bặt và đưa cặp mắt bối rối nhìn thím.

Dường như đọc được tâm trạng của cháu, thím dịu dàng:

- Thím là Thím Năm Sang đây!

Đến lúc đó Tiểu Long mới thật sự tin người đứng trước mặt mình là vợ kế của chú nó. Và nó nhoẻn miệng cười:

- Từ nãy cháu cũng đoán thím là... thím!

Câu nói ngỡ ngàng của Tiểu Long làm thím Năm Sang phải mím môi lại để khỏi bật cười, sợ nó ngượng. Thím nhìn quanh, hỏi:

- Bạn cháu đâu?

Tiểu Long khịt mũi:

- Chắc nó đi loanh quanh đâu đó ngoài vườn!

- Cháu rủ bạn ra sau giếng tắm cho mát! - Thím ân cần dặn - Xong, nghỉ ngơi một lát cho đỡ mệt, đợi thím dọn cơm lên ăn!

Lần này Tiểu Long “dạ” một tiếng thật to và hăm hở vọt ra sau vườn. Về đẹp hiền hậu và thái độ niềm nở của thím Năm Sang khiến nó rất vui. Tuy mới gặp lần đầu nhưng nó cảm thấy thím rất gần gũi và thân thiết.

Tuy nhiên, người làm Tiểu Long vui nhất là thằng Lượm.

Lúc Tiểu Long và Quý ròm mới tới, thằng Lượm đi chăn bò chưa về. Nó buổi sáng đi học, buổi chiều dắt bò theo đám trẻ làng đi thả tận bãi xa dưới chân đồi Cất Cỏ.

Chiều, đánh bò về tới nhà, Lượm vẫn chưa biết ông anh nó đang ngồi nhấp nhồm đợi nó trong nhà. Nó dắt bò theo cổng sau và sau khi nhốt bò vào chuồng, cài then đầu vào đó cẩn thận, nó bỏ đi tắm.

- Lượm!

Đang xối nước ào ào, nghe có người kêu tên mình, Lượm ngạc nhiên quay lại. Thấy Tiểu Long và Quý ròm đang đứng chỗ cửa bếp nhìn ra, Lượm buông chiếc gàu đánh “xoảng” một cái xuống nền giếng và nhảy căng lên:

- A, anh Tiểu Long! Anh mới về hả?

- Ủ, tao mới về! - Tiểu Long nheo mắt cười cười - Nhưng mày nhảy in ít thôi, mày nhảy quá mức trượt té bây giờ!

Lượm liền đứng yên. Nó cười hì hì:

- Thấy anh về, em vui quá!

Tiểu Long khịt mũi, vẻ cảm động:

- Gặp mày, tao cũng vui lắm!

Lượm đưa mắt nhìn Quý ròm:

- Bạn anh hả?

- Ủ, bạn tao đó! Ảnh tên Quý! Mày kêu bằng anh Quý!

Lượm đưa tay vuốt nước trên mặt:

- Anh Quý có giỏi võ bằng anh không?

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mày hỏi chuyện đó làm chi vậy?

Giọng Lượm háo hức:

- Em định rủ anh với anh Quý đi đánh nhau với tụi Xóm Dưới chơi!

Lời rủ rê của thằng Lượm làm Tiểu Long giật thót. Nó không ngờ anh em vừa gặp nhau sau mấy năm xa cách, mới nói câu trước câu sau thằng Lượm đã rủ đi đánh lộn rồi. Tiểu Long chưa vội lo lắng về cuộc đụng độ với tụi Tắc Kè Bông hồi trưa, bây giờ lại nghe nói tới chuyện đánh đấm, mặt nó nhẩn như bị:

- Thôi đi mày! Tao về đây là để thăm mọi người chứ đâu phải để đánh nhau!

Thấy Tiểu Long từ chối, thằng Lượm xui lơ. Nhưng nó vẫn cố nài nỉ:

- Chỉ đánh nhau một trận thôi! Anh có võ, đánh cho tụi Xóm Dưới tổn một lần, lần sau nó khỏi bắt nạt tụi em!

Tiểu Long định nói “Một lần tao cũng không đánh!” nhưng sợ thái độ quyết liệt của mình làm thằng Lượm buồn nên nó mấp má môi hai, ba cái rồi im bặt.

Thấy vậy, Lượm láu lỉnh:

- Làm thỉnh tức là đồng ý rồi hén?

Trong khi Tiểu Long đang loay hoay cố nghĩ cách từ chối sao cho thằng em khỏi mất lòng thì thím Năm Sang đã kịp thời “giải vây” cho nó. Thím thò đầu ra cửa bếp, kêu:

- Lượm ơi! Tắm lẹ rồi vô ăn cơm đi con!

Thím Năm Sang dọn cơm ngay ngoài sân. Năm người ngồi trên năm chiếc đòn kê thấp lè tè vây quanh chiếc mâm gỗ bày chính giữa cái sân gạch dùng để phơi thóc đang lún phún cỏ nhoi lên từ những kẽ nứt. Ông của Tiểu Long vẫn đang phải ăn cháo nên được dọn riêng trong nhà. Hơn nữa ông cũng không thể ra gió như những người khỏe mạnh.

Quý ròm có vẻ thích thú với cảnh “ăn ngoài trời” này lắm. Nó lấy đầu gối huých nhẹ Tiểu Long:

- Giống đi cắm trại quá hở mày?

- Ủ.

Quý ròm lại huých một cái nữa:

- Tai lại còn được nghe chim hót! Vườn tre trước nhà chú mày chim làm tổ quá trời!

Vừa nói Quý ròm vừa ngoảnh cổ nhìn ra phía lũy tre đang riu rít tiếng chim. Nhưng vừa quay đầu, Quý ròm bỗng thấy cổ mình cứng đờ. Từ ngoài ngõ, thằng Tắc Kè Bông mặt mày hầm hầm đang lăm lũi đi vô.

Bỏ xừ rồi! Quý ròm than thầm và lập tức báo động cho bạn bằng cách nghiêng răng huých tiếp cái thứ ba. Lần này nó huých mạnh đến nỗi Tiểu Long cau mặt cự nự:

- Mày có ngồi yên đi không! Bộ nói bằng miệng không được hả!

Mắt vẫn dán chặt vào thằng Tắc Kè Bông, Quý ròm thì thảo, giọng căng thẳng:

- Đồ ngốc! Nhìn kìa! Thằng Tắc Kè Bông đang đi tìm tụi mình!

Tưởng Quý ròm nói đùa, Tiểu Long mỉm cười thủng thỉnh quay đầu lại và nó bỗng chết điếng người khi thấy “địch thủ” đã sắp vào tới trong sân thật. Kiểu này thì nguy tới nơi rồi! Tưởng thằng Tắc Kè Bông này hồi trưa chỉ dọa chơi không ngờ nó làm thật! Mà nó lại nhè ngay giờ cơm có đủ mặt chú thím mình để mò tới gây sự thì quả là hiểm ác! Càng nghĩ, bụng Tiểu Long càng giật thon thót. Nó không ngờ nỗi lo lắng mơ hồ trong lòng nó lại hóa thành sự thật nhanh đến thế. Nhưng dù lo đến sốt cả vó, Tiểu Long cũng chẳng biết phải đối phó như thế nào. Sự xuất hiện của Tắc Kè Bông bất ngờ đến mức Tiểu Long đành trơ mắt ếch ra nhìn, phó mặc mọi chuyện tới đâu hay tới đó. Ở bên cạnh, “thần đồng toán” Quý ròm cũng chẳng tính toán được biện pháp nào để thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng này. Cũng như Tiểu Long, nó chỉ biết dờ ra như tượng gỗ, chờ trời xuống cứu.

Nhưng trời chưa kịp cứu Tiểu Long và Quý ròm thì thím Năm Sang đã cứu. Lúc thằng Tắc Kè Bông mới từ ngoài ngõ đi vô, mãi xối cơm ra chén nên thím không hề hay biết. Đến khi nó vào tới trong sân, thím mới thoáng trông thấy nó.

- Bông! - Thím nhăn mặt kêu - Con đi đâu lang thang suốt từ sáng đến giờ thế hở?

Thím gọi thằng Tắc Kè Bông mà Tiểu Long và Quý ròm lại nghe tai mình kêu u u. Trời đất, tại sao thím Năm Sang lại gọi cái thằng Tắc Kè Bông hung hăng bậm trợn kia bằng con? Chẳng lẽ nó là cháu chắt gì của thím và hiện đang sống chung trong cái nhà này?

Thắc mắc của Tiểu Long và Quý ròm được chú Năm “giải đáp” ngay. Chú nói với Tắc Kè Bông:

- Con ra đằng sau rửa tay rửa chân rồi vô ăn cơm!

Mặt Tắc Kè Bông lăm lì:

- Con không đói! Lát con ăn sau!

Nói xong, nó lảng lạng đi vòng ra sau hè, vẫn cầm nín như cô hồn.

- Khoan! - Thím Năm Sang gọi giật - Con lại chào anh Long đi đã! Anh Long là con bác Ba đấy!

Thím chỉ Tiểu Long. Rồi thím chỉ qua Quý ròm:

- Còn đây là anh Quý, bạn của anh Long con!

Tắc Kè Bông nhích tới một bước. Nhưng rồi nó đứng im tại chỗ đưa cặp mắt gườm gườm nhìn “hai ông anh”.

Chú thím Năm và thằng Lượm không biết Tắc Kè Bông và bọn Tiểu Long đã “đụng độ” nhau ngoài đường nên thái độ thiếu thân thiện của nó làm cả ba không khỏi ngạc nhiên. Thím Năm Sang cau mày:

- Con làm sao thế?

- Con mệt!

Tắc Kè Bông đáp gọn lỏn. Rồi nó quày quả bỏ đi.

Thím Năm Sang lắc đầu, nói với Tiểu Long:

- Con thím đấy! Nó hoang đường chi địa, suốt ngày cứ đi chơi lông bông bày chuyện đánh nhau, lại lì lợm không ai bảo được! Các cháu đừng chấp nhất nó nhé!

- Dạ, không đâu thím! - Tiểu Long cười nhẹ - Hồi trưa tụi cháu đã gặp nhau ở ngoài đường rồi, nhưng lúc đó chưa biết là anh em!

Tiểu Long miệng cười mà bụng như lửa đốt. Theo như những gì nó vừa chứng kiến, thằng Tắc Kè Bông đích thị là con riêng của thím với người chồng trước. Như vậy là nó ở ngay trong nhà này. Mình dù sao cũng là khách ở xa đến. Khách lại đi gây sự với chủ, thật oái oăm! Không khéo lại còn rước vạ vào thân! Thằng Tắc Kè Bông mà đã hăm, chắc chắn nó không để cho mình với Quý ròm yên!

Sự pháp phông khiến Tiểu Long ăn chẳng thấy ngon. Miệng nó cứ nhạt thếch.

Chương 4

Thằng Lượm là một đứa tinh quái.

Về ác cảm của Tắc Kè Bông khi thím Năm Sang giới thiệu Tiểu Long và Quý ròm với nó làm Lượm sinh nghi. Tắc Kè Bông thực ra chẳng phải là đứa hiền lành tử tế gì nhưng mới gặp bọn Tiểu Long lần đầu mà nó đã đóng bộ mặt hầm hầm như thế thì quả là khó hiểu. Nhưng cái “khó hiểu” đó nhanh chóng trở thành “dễ hiểu” khi Lượm nghe Tiểu Long thú nhận là đã gặp thằng Tắc Kè Bông trên đường vào làng rồi.

Như vậy nhất định là đã xảy ra chuyện gì giữa hai bên! Với một đứa hung hăng và ưa đánh nhau như thằng Tắc Kè Bông thì bất cứ chuyện khủng khiếp gì cũng có thể xảy ra. Nghĩ vậy, vừa ăn cơm xong Lượm liền thấp thỏm chạy đi tìm Tiểu Long và Quý ròm.

Bắt gặp hai ông anh đang đứng rửa miệng sau ăng nước, Lượm hỏi ngay:

- Hồi trưa bọn anh đánh nhau với thằng Tắc Kè Bông phải không?

Câu hỏi bất thần của Lượm làm Tiểu Long giật thót. Nó trợn tròn mắt:

- Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! - Lượm láu lỉnh - Chỉ nhìn thoáng qua là em biết ngay!

Tiểu Long hừ mũi:

- Mày chỉ giỏi đoán mò!

- Xí! Anh đừng hòng giấu em! - Lượm vênh mặt - Nếu bọn anh và thằng Tắc Kè Bông không “choảng” nhau tại sao khi nãy nó nhìn tụi anh gườm gườm như muốn ăn tươi nuốt sống thế?

- Thực ra thì tụi tao không đánh nhau với nó! - Quý ròm đột ngột chen lời - Tiểu Long chỉ ôm nó lại thôi!

- Ôm nó? - Lượm trố mắt - Ôm nó lại chi vậy?

Quý ròm khịt mũi:

- Chả là trên đường đến đây, tụi tao thấy thằng Tắc Kè Bông và ba đứa nữa đang vây đánh một thằng nhóc nhỏ xú. Thế là tụi tao can. Nhưng nó không chịu nghe, Tiểu Long buộc phải ôm nó lại cho thằng nhóc kia chạy đi!

Lượm hỏi hộp:

- Rồi sao nữa?

Quý ròm cười tươi:

- Thằng nhóc kia chạy thoát rồi thì thằng Tắc Kè Bông và đồng bọn đành phải bỏ đi chứ sao!

- Vô lý! - Lượm nhíu mày - Ai chứ thằng Tắc Kè Bông không đời nào chịu bỏ đi dễ dàng như vậy!

- Đó là lúc nó chưa gặp tụi tao kia! - Quý ròm nhún vai - Còn đã gặp tao với Tiểu Long rồi...

Nhưng Tiểu Long không để Quý ròm ba hoa hết câu. Nó hăng giọng:

- Thằng Tắc Kè Bông bỏ đi bởi nó biết tao là cháu chú Năm!

- Thì ra vậy! - Lượm gật gù, rồi nó chép miệng - Thằng Tắc Kè Bông mà chịu bỏ qua là may cho anh lắm đấy!

- Nó chẳng chịu bỏ qua đâu! - Tiểu Long rầu rĩ - Trước khi bỏ đi nó còn hăm he đủ thứ! Nó bảo nó sẽ không tha cho tụi tao!

- Nó bảo vậy hả?

- Ừ.

Mắt Lượm sụp xuống:

- Thế thì gay rồi!

Tiểu Long lật đật nói theo:

- Ừ, gay thật!

Về tui nghỉ của hai anh em Tiểu Long khiến Quý ròm ngứa mắt không chịu được. Nó gầm gừ:

- Nó đánh mình thì mình đánh lại! To xác như mày chẳng lẽ lại sợ nó?

Trước nay, Quý ròm thường dùng kế khích tướng để động viên bạn. Nhưng lần này, cái kế cũ rích nhưng bao giờ cũng hiệu nghiệm đó xem chừng không ăn thua. Giọng Tiểu Long vẫn thiếu não:

- Nó là con riêng của thím Năm Sang, làm sao tao có thể “choảng” nhau với nó được!

Tâm sự của Tiểu Long khiến Quý ròm ngẩn tò te. Cái lý lẽ đơn giản và rõ ràng như vậy mà này giờ mãi say sưa với chuyện đánh nhau, nó quên nghĩ tới. Ừ nhỉ, thằng Tắc Kè Bông dù gì cũng là con của thím Năm Sang, tức xem như em của Tiểu Long, ngang với thằng Lượm. Tiểu Long ở vai anh, nó đâu thể ra tay đánh nhau với em mình được. Hơn nữa, chú Năm Chiêu là cha kế của thằng Tắc Kè Bông, thím Năm Sang là mẹ kế của thằng Lượm, hai đứa này là hai đứa con riêng, biết tụi nó có hục hặc gì với nhau không, tự dưng nhào vô đập lộn với thằng Tắc Kè Bông không khéo lại sinh ra to chuyện! Ngẫm nghĩ một hồi, Quý ròm dần dần nhận rõ cái thế khó xử của bạn mình. Nếu thằng Tắc Kè Bông chịu quên đi mọi “ân oán” thì không sao, còn nếu nó vẫn cương quyết “trả thù” như nó từng hăm dọa thì Tiểu Long chắc chắn sẽ lâm vào cảnh “tiến thoái lưỡng nan”!

Lòng xao xuyến, Quý ròm quay sang Lượm:

- Thằng Tắc Kè Bông này sao mày?

- Sao là sao?

- Nó “dữ dội” lắm hả?

Lượm liếm môi:

- Nó là chúa đập lộn ở xóm em! Nó xưng nó là thủ lĩnh nhưng tính hay gây sự, lại có tật thù dai! Nói chung xóm em đứa này cũng sợ nó!

Quý ròm nheo mắt:

- Thế mày có sợ nó không?

- Em sợ nó một phép đi chứ! - Lượm rụt cổ - Lâu lâu nổi khùng lên, nó rượt em chạy tóe khói!

- Thế mày có méc với mẹ nó không?

- Không!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Sao vậy? Bộ thím Năm Sang bênh nó lắm hả?

Lượm lắc đầu:

- Không! Mỗi khi hai đứa xích mích, bao giờ dì em cũng bênh em!

- Ngộ quá hén!

Quý ròm chép miệng, vẻ ngỡ ngàng. Nó cứ đinh ninh hễ xảy ra xung đột giữa hai đứa, thế nào thím Năm Sang cũng bao che, bênh vực cho thằng Tắc Kè Bông. Như vậy mới đúng với câu ca dao nó thuộc lòng từ nhỏ “Mấy đời bánh đúc có xương. Mấy đời dì ghẻ mà thương con chồng”. Nhưng theo như lời thằng Lượm nói thì ở đây bà “dì ghẻ” lại đứng về phía “con chồng” mới lạ chứ!

Quý ròm lại thắc mắc:

- Dì mày bênh mày sao mày không...

Quý ròm định nói “sao mày không méc dì mày để dì mày trị tội nó” nhưng lần này mới nói nửa chừng, Quý ròm sức hiểu, liền im bật. Cũng như Tiểu Long, hẳn Lượm không muốn gây sự với Tắc Kè Bông để giữ hòa khí trong gia đình. Nó không muốn ba nó và dì nó buồn. Nó sợ chuyện xích mích của trẻ con sẽ hóa thành chuyện xích mích của người lớn. Nó còn nhỏ mà nó “sâu sắc” ghê!

Tự dưng Quý ròm cảm thấy buồn buồn. Nó nhìn Lượm, bồn chồn hỏi:

- Theo mày thì thằng Tắc Kè Bông có sẽ làm gì tụi tao không!

- Chắc chắn nó sẽ làm một chuyện gì đó! Nhưng nó làm gì thì em không biết!

Nghe Lượm nói chắc như đinh đóng cột, Tiểu Long và Quý ròm bất giác đưa mắt nhìn nhau. Mãi một lúc, Quý ròm buông một tiếng thở dài đánh thượt:

- Thế này thì gay thật!

Đang lo lắng, nó không biết nó vừa lặp lại lời than thở lúc nãy của Tiểu Long và thằng Lượm.

Trước nay, Quý ròm luôn tin tưởng vào sức mạnh của bạn mình. Đi chơi với Tiểu Long, không bao giờ nó sợ bị ai bắt nạt. Mặc dù nói cho đúng ra, từ khi chơi thân với bạn, Quý ròm chưa bao giờ thấy Tiểu Long đánh nhau với ai. Có một lần nó đi xem Tiểu Long đấu với bạn đồng môn ở trung tâm võ thuật quận nhân kỳ thi lên đai. Những lần khác, nó chỉ được xem Tiểu Long biểu diễn những cú đá liên hoàn đằng sau trường theo lời nài nỉ của mấy đứa bạn trong lớp. Đánh nhau thật, nếu không kể cú ném bóng trúng chân tên giắt dây chuyền ở bên xe Bình Triệu dạo nó, trước nay Tiểu Long chỉ “đụng độ” với hai đứa là nhỏ Vân Châu và thằng Tắc Kè Bông. Mà cũng chẳng phải là đánh nhau nữa. Tiểu Long chỉ ôm đối thủ lại thôi.

Càng nghĩ ngợi, Quý ròm càng thấp thỏm. Thằng bạn nó vốn đã không thích đánh nhau, gặp thằng Tắc Kè Bông trong hoàn cảnh éo le này, dĩ nhiên Tiểu Long càng không muốn ra tay. Nhưng như vậy thì khác nào đưa đầu chịu báng?

Đang tư lự, sức nhớ tới một chuyện, Quý ròm liền khều Lượm:

- À, sao thằng Tắc Kè Bông có cái tên ngộ quá vậy mày?

Lượm cười:

- Nó tên Bông! Còn Tắc Kè Bông là do tụi trong xóm đặt!

- Sao tụi trong xóm lại đặt cho nó cái tên đó?

- Tại mỗi lần nổi giận, mình mấy thằng Bông đều nổi từng vạt đỏ đỏ trông giống hệt như con tắc kè bông!

- Thì ra thế!

Quý ròm gật gù. Nó nhớ hồi trưa, lúc bị Tiểu Long ôm chặt, trên mặt thằng Tắc Kè Bông quả có nổi những vệt đỏ trông rất lạ. Bây giờ nghe thằng Lượm giải thích, nó cảm thấy so sánh của bọn trẻ trong xóm không xa thực tế là bao. Lúc phát rồ, thằng Bông nom giống con tắc kè bông thật, mặt mày chỗ trắng chỗ đỏ, mắt lại long sông sọc, đứa nào yếu bóng vía ngó thấy bộ tịch của nó trong lúc đó dám vãi tuổi cả ra quần. Một cái đứa như thế chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tụi mình! Quý ròm tặc lưỡi nghĩ và quay qua Tiểu Long lúc này tay vẫn đang cầm cái gáo múc nước đứng ngăn ra bên cạnh, nó cố làm ra vẻ hùng dũng bảo:

- Lo làm quái gì cho mệt! Nếu thằng Tắc Kè Bông gây sự, mày không tiện ra tay thì để tao trị nó cho!

Nghe Quý ròm đòi thay mình đương đầu với Tắc Kè Bông, Tiểu Long không phần khởi thì chớ, mặt lại đậm méo xệch! Bất Quý ròm đối phó với Tắc Kè Bông chẳng khác nào bắt mèo ăn gừng! Ai chứ Tiểu Long thì đâu có lại gì “thế võ Oshin” của Quý ròm! Thế võ đó dùng để đánh những đối thủ tưởng tượng thì uy lực khủng khiếp nhưng để đối phó với những đối thủ bằng xương bằng thịt, lại hung hãn như thằng Tắc Kè Bông thì chẳng khác nào chuỗi đứt miệng voi!

Tất nhiên Quý ròm chỉ bốc phét cho sướng miệng. Khi điệu võ giương oai như vậy, trong bụng nó chỉ mong thằng Tắc Kè Bông quên đi mọi “thù oán” để nó khỏi phải gỡ thế võ mèo quào của mình ra.

Nhưng khổ nỗi, Tắc Kè Bông không phải là đứa mau quên. Đúng như Lượm nhận định, tối đó ba đứa đang ngồi chơi trước sân thì thằng Tắc Kè Bông đột nhiên xuất hiện. Nó ngoắc Tiểu Long:

- Mày ra đây!

Trong khi Quý ròm và thằng Lượm mặt mày xám ngoét thì Tiểu Long vẫn bình tĩnh:

- Ra đâu?

- Ra sau vườn!

Tắc Kè Bông đáp cộc lốc. Và không cần biết Tiểu Long có đồng ý hay không, nó quay mình đi vòng qua hông nhà.

Quý ròm liếc bạn:

- Sao mày?

- Đi thôi! - Tiểu Long chép miệng, vừa nói nó vừa chậm chạp đứng dậy - Đã chạy trời không khỏi nắng thì cứ gặp nó xem sao!

Nói xong, nó lững thững đi theo Tắc Kè Bông. Lượm và Quý ròm đành đứng dậy lẻo đẻo nổi gót.

Tắc Kè Bông đứng đợi Tiểu Long cạnh đồng rơm cuối vườn. Chỗ đó bị cái chuồng bò che khuất, nó tin mẹ nó và dượng nó sẽ không nhìn thấy.

Lúc bọn Tiểu Long tới nơi, Tắc Kè Bông đang đứng khoanh tay ngược nhìn mảnh trăng non đang rỏ những giọt vàng lấp lánh xuống những ngọn cây say ngủ trong vườn. Thậm chí ngay cả khi bọn trẻ đã đứng trước mặt, nó vẫn tỏ vẻ không hề hay biết, làm như nó đang mải mê lắng tai theo những tiếng gió đang xạc xào đuổi nhau qua kẽ lá. Trông nó lúc này giống một thi sĩ đang làm thơ hơn là một võ sĩ trước giờ quyết đấu.

Thấy đối thủ cứ đứng im hoài, Tiểu Long sốt ruột hắng giọng:

- Mày kêu tao ra đây làm chi?

Đến lúc này Tắc Kè Bông mới thôi “làm thơ”. Vẫn khoanh tay trước ngực, nó nhìn xoáy vào mặt Tiểu Long, khinh khinh hỏi:

- Nghe thằng Lượm bảo mày võ nghệ cao cường lắm hả?

Giọng điệu khiêu khích của thằng Tắc Kè Bông khiến Tiểu Long chột dạ. Chưa gì nó đã hỏi đập ngay vào chuyện võ nghệ, kiểu này chắc khó mà tránh khỏi chuyện bươu đầu sút trán! Nghĩ vậy, Tiểu Long chối biến:

- Đâu có! Chắc mày nghe nhầm hay sao ấy!

- Nhầm sao được mà nhầm! - Tắc Kè Bông cười khẩy - Qua cú siết của mày hồi trưa, tao biết mày không phải tay tầm thường!

Nghe đối thủ nhắc đến chuyện hồi trưa, Tiểu Long kêu khổ thầm. Nó gãi đầu, cố phân trần:

- Chuyện hồi trưa chỉ là bất đắc dĩ thôi! Tại tao thấy bốn đứa mà vây đánh một đứa...

- Láo! - Tắc Kè Bông nạt ngang - Bốn đứa vây đánh một đứa hồi nào? Chỉ một mình tao động thủ, ba đứa kia chỉ đứng xem thôi!

Ba đứa kia không phải đứng xem suông như thằng Tắc Kè Bông nói. Chúng đứng thành thế bao vây cốt không cho thằng nhỏ nọ thoát. Tiểu Long thấy rõ ràng mỗi lần thằng nhỏ định chạy là ba thằng này dang tay cản lại. Vậy mà bây giờ thằng Tắc Kè Bông làm như thể đồng bọn của nó chẳng tham gia gì vào chuyện này. Nhưng sợ cái cọ sinh ra to chuyện, Tiểu Long không buồn bắt bẻ. Nó đưa tay quẹt mũi:

- Nhưng thằng đó nhỏ xíu, đáng em mày, đánh nó làm chi!

Lượm trước nay vẫn sợ thằng Tắc Kè Bông một phép, giờ ỷ có Tiểu Long và Quý ròm bên cạnh, liền hùng hổ vọt miệng:

- Lêu lêu! Lớn mà bắt nạt bé, không biết xấu!

- Câm mồm đi! - Tắc Kè Bông quắc mắt nhìn Lượm - Mày biết thằng đó là ai không mà xoen xoét cái miệng thế?

- Ai?

Tắc Kè Bông hừ mũi:

- Nó là em thằng Đế Lửa!

Tiết lộ của thằng Tắc Kè Bông làm Lượm giật thót. Thằng Đế là thủ lĩnh bọn nhóc tì Xóm Dưới, cũng như Tắc Kè Bông là thủ lĩnh bọn nhóc Xóm Trên. Không biết trẻ con hai xóm đối nghịch với nhau từ bao giờ mà khi thằng Lượm vừa lớn lên là đã bị cuốn vào những trận đánh nhau mù trời mù đất giữa hai phe rồi. Ngày thường, bọn nhóc Xóm Trên rất sợ bị ba mẹ sai đi công việc xuống Xóm Dưới. Ngược lại bọn nhóc Xóm Dưới cũng rất sợ có việc phải đi lên Xóm Trên. Bởi ông nhóc nào xui xẻo đi lạc vào lãnh thổ của đối phương thế nào cũng bị bắt nạt ra trò.

Trong bọn nhóc Xóm Dưới, Đế là đứa đánh nhau hăng nhất. Nó to con gấp rưỡi thằng Tắc Kè Bông, lại lì lợm không ai bì. Mỗi khi xung trận. Đế chỉ biết tiến chứ không biết lùi, vì vậy trẻ con hai xóm gọi nó là Đế Lửa. So với đế than, đế lửa quả là hung hăng bạt mạng hơn nhiều. Mỗi lần choảng nhau với Đế Lửa, Tắc Kè Bông chỉ đủ sức cầm cự khoảng mười, mười lăm phút và cuối cùng bao giờ cũng bị đối phương rượt chạy dài. Vì lẽ đó mà Tắc Kè Bông rất căm Đế Lửa.

Thằng Lượm cũng căm Đế Lửa không kém. Nhất là gần đây, ba nó thường sai nó xuống nhà thầy Giáo Hoa ở Xóm Dưới hốt thuốc cho ông và không chuyển đi nào mà nó không bị Đế Lửa và bọn đàn em cộc đầu, đá đít. Nó thù tụi Đế Lửa đến mức hồi chiều nó đã nghĩ ngay đến chuyện rủ ông anh mình đi đánh nhau với tụi Xóm Dưới rồi.

Do đó, Lượm sững người khi nghe Tắc Kè Bông bảo thằng nhóc bị tụi nó vây đánh chính là em của thằng Đế Lửa. Trong một thoáng, nó thộn mặt ra, không biết phải bênh vực bên nào.

Tắc Kè Bông nhận ngay ra vẻ lúng túng của Lượm. Nó nhếch mép, tỉnh quái hỏi:

- Sao mày ? Em thằng Đế Lửa có đáng bị ăn đòn không hở?

Lượm liếm môi:

- Nhưng em thằng Đế Lửa là đứa nào? Thằng Chút hay thằng Do?

Tắc Kè Bông đột nhiên bối rối. Nó ậm ừ:

- Thằng nào cũng vậy thôi! Hề em thằng Đế Lửa là tao không tha!

Câu trả lời lấp lửng của Tắc Kè Bông khiến Lượm sinh nghi:

- Vậy là thằng Chút phải không?

Tắc Kè Bông bị hỏi dồn, liền cong môi:

- Thằng Chút thì sao?

Lượm nhún vai, giọng bất mãn:

- Thằng Chút hiền khô, lại còm nhom, mày đánh nó làm chi! Có ngon thì đánh thằng Đế với thằng Do kia!

Quý ròm nãy giờ đứng bên im lặng theo dõi tình hình, chợt nghe thằng Lượm nói đến hai chữ “còm nhom” với vẻ tội nghiệp và khinh thường, nó khẽ nhếch mép “hừ” một tiếng ý bảo thằng oắt này nên giữ mồm giữ miệng một chút.

Trong khi Quý ròm hừ mũi thì Tắc Kè Bông cũng hậm hực không kém. Nó vung tay:

- Tao không thèm nói chuyện với mày nữa! Mày là đứa “nổi giáo cho giặc”!

Nói bừa một câu và không để cho Lượm thanh minh, nó quay sang Tiểu Long, hất mặt:

- Còn mày thì sao? Bây giờ mày sẽ hứa với tao chứ?

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Hứa chuyện gì?

- Hứa là sẽ không méc lại với mẹ tao và dưỡng tao về chuyện tao với mày đánh nhau ấy!

- Thì tao đâu có méc đâu! - Tiểu Long gãi cằm - Lúc ăn cơm tao chỉ nói là tao với mày đã gặp nhau ở ngoài đường thôi! Tao đâu có nhắc gì đến chuyện đánh nhau! Tiểu Long tưởng nghe vậy, Tắc Kè Bông sẽ mát dạ mà làm lành với nó. Nào ngờ giọng Tắc Kè Bông vẫn ráo hoảnh:

- Chuyện hồi trưa thì nói làm gì! Tao nói là đánh nhau bây giờ đây này!

Tới đây Tiểu Long bắt đầu ngờ ngợ hiểu ra:

- Mày bảo tao với mày sẽ đánh nhau ngay bây giờ ư?

- Đúng vậy! - Tắc Kè Bông đáp bằng giọng chắc nịch, thậm chí nó vừa nói vừa khoa tay chém vào không khí - Mày đã đánh tháo cho thằng Chút, bây giờ mày phải thế mạng cho nó!

Trán Tiểu Long bắt giắc rịn mồ hôi. Nó không ngờ cái chuyện cón con như thế lại khiến thằng Tắc Kè Bông cứ nằng nặc đòi đánh nhau. Nó nhìn Tắc Kè Bông, miệng méo xệch:

- Tao hứa sẽ không méc lại với chú thím bất cứ chuyện gì! Nhưng tao cũng sẽ không đánh nhau với mày đâu!

Tắc Kè Bông lạnh lùng:

- Mày đã trêu vào tao rồi thì bây giờ không muốn đánh nhau cũng không được!

Vừa nói nó vừa lăm li bước tới và rít qua kẽ răng:

- Sao? Đánh nhau không?

- Không! - Tiểu Long cắn môi.

Tắc Kè Bông nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Long và bắt thần xô mạnh hai tay ra phía trước.

Bị tổng thành linh vào ngực, Tiểu Long loạng choạng lui liền năm, sáu bước. Nếu Quý ròm và thằng Lượm không nhanh tay đỡ phía sau có khi nó đã té lăn ra bãi cỏ không chừng! Đứng trước mặt, Tắc Kè Bông chống tay vào hông cười hềnh hếch:

- Yếu như sên thế kia mà đòi ra tay nghĩa hiệp ư?

Trước những trò khiêu khích của Tắc Kè Bông, Tiểu Long vẫn một mực làm thinh. Nhưng Quý ròm thì không nhịn nổi. Nó nghiêng răng bảo bạn:

- Đừng thèm nhường nó, Tiểu Long! Choảng lại đi!

Cả Lượm cũng ầm ỨC. Nó không thèm “sâu sắc” nữa, mà cầm tay Tiểu Long lay lay:

- Nếu nó còn xô anh lần nữa, anh cứ việc cho nó biết tay! Dì em có hỏi, em làm chứng cho.

Những lời xúi bẩy của Lượm và Quý ròm, Tắc Kè Bông nghe không sót một câu. Nhưng nó chẳng tỏ vẻ gì nao núng. Nó vẫn lừ lừ tiến đến trước mặt Tiểu Long và lặp lại câu hỏi khi nãy bằng giọng khích bác:

- Sao? Đánh nhau không?

- Không!

Tiểu Long vẫn lắc đầu, bướng bỉnh:

Đôi mắt Tắc Kè Bông đột ngột lóe lên và nhắm ngay bả vai của Tiểu Long, nó bậm môi tung một cú đấm thật lực. So với cái xô khi nãy, cú đấm này mạnh mẽ hơn nhiều. Tắc Kè Bông lại to khỏe không kém gì Tiểu Long nên cú ra đòn tận lực bình sinh của nó khiến Tiểu Long bật kêu “ôi” một tiếng và ngã bệt ngay xuống đất.

Không nghĩ Tắc Kè Bông lại xuống tay lần thứ hai với người không muốn đánh nhau với mình, Lượm và Quý ròm hoàn toàn bất ngờ vì vậy không kịp ứng phó trước cú đấm hung mãnh của nó.

Đến khi hai đứa kịp lên tiếng nguyên rủa và luống cuống cúi xuống đỡ Tiểu Long dậy thì Tắc Kè Bông đã vênh vào bỏ đi mất. Vọng lại đằng sau đồng rơm là tiếng cười hăng hắc của nó kèm theo một lời đe dọa lạnh mình:

- Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi đấy!

3. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 05-06

Chương 5

Thằng Lượm dốc chai dầu lên vai Tiểu Long rồi lấy tay xoa xoa, hỏi:

- Anh có nghe đau không?

- Đau sơ sơ!

Lượm nhăn mũi:

- Bầm tím mà đau sơ sơ?

- Ủ! - Tiểu Long mỉm cười - Chỉ như kiến cắn thôi!

Lượm có vẻ hoài nghi. Nhưng nó không vặn vẹo, mà nói bằng quơ:

- Thằng Tắc Kè Bông khỏe lắm! Trong làng này nó chỉ lép mỗi thằng Dế Lửa thôi!

Rồi thấy Tiểu Long chẳng phản ứng gì, nó khịt mũi nói thêm:

- Lần sau nó đánh anh, nếu không muốn đánh lại thì anh cũng nên... bỏ chạy đi, đừng để nó đánh trúng!

Quý ròm ngồi bên hừ giọng:

- Sợ quái gì nó mà phải chạy! Lần sau Tiểu Long không đánh thì tao đánh!

Lượm lườm Quý ròm:

- Vậy sao tối hôm qua anh đứng im ru bà rù vậy?

- Tối hôm qua hả? - Quý ròm ngớ ra, rồi vừa rửa thằm thằng Lượm nó vừa tìm cách chống chế - Tối hôm qua tao chưa kịp chuẩn bị, nó lại ra đòn nhanh như chớp, cứ quáng cả mắt! Đến khi tao định thần lại thì nó đã co giò chạy mất!

Lượm nheo mắt:

- Thế nếu sắp tới...

Nhưng lần này Lượm chưa nói dứt câu, Tiểu Long vùng gạt ngang:

- Thôi, thôi! Không có sắp tới sắp lui gì hết! Tụi mày sao lúc nào cũng nghĩ toàn chuyện đánh đấm!

Vừa nói Tiểu Long vừa nhăn mặt xoa tay nơi vai. Cử chỉ đó càng khiến thằng Lượm thêm âm ỉt. Bất chấp sự rầy la của ông anh, nó vẫn khăng khăng:

- Thế nếu nó không chịu buông tha anh thì sao?

- Làm gì có chuyện đó! - Tiểu Long nuốt nước bọt - Tao đã đứng yên cho nó đánh rồi kia mà!

Lượm trề môi:

- Bộ hôm qua anh không nghe thằng Tắc Kè Bông nói gì sao? Nó bảo mọi chuyện chỉ là mới bắt đầu thôi!

Tiểu Long nhún vai:

- Đó là nó chỉ nói cho sướng miệng!

- Như vậy là anh chẳng hiểu gì về thằng Tắc Kè Bông! - Lượm tặc lưỡi - Anh có đưa lưng cho nó nện cả ngàn cái nó cũng chẳng chịu bỏ qua! Nó chỉ muốn hạ anh trong cuộc đấu tay đôi kia! Trước nay nó luôn luôn buộc đối thủ phải thực bụng nhận thua và sau đó thần phục nó để nó sai khiến!

Tiểu Long thu nắm tay quệt mũi:

- Nhưng tao đâu có sống hoài ở đây! Chỉ ít hôm nữa là tao về lại thành phố rồi!

Lượm cười khở:

- Lẽ ra nó đã không đụng đến anh, nhưng trưa hôm qua anh đã làm nó mất mặt trước đám thủ hạ! Ở Xóm Trên này chưa từng có ai dám ra tay can thiệp khi Tắc Kè Bông đang “lâm chiến”!

Những “quảng cáo” của thằng Lượm về nhân vật Tắc Kè Bông khiến Tiểu Long và Quý ròm bất giác lộ vẻ trầm ngâm. Nếu mọi sự đúng như Lượm nói thì tình thế trở nên rắc rối hơn những gì tụi nó tưởng nhiều! Tiểu Long không ngờ chỉ một phút động lòng bênh vực kẻ thế cô mà bây giờ lại kéo theo bao nhiêu là phiền phức. Bây giờ nó chỉ thầm mong những tiên đoán của thằng Lượm sai be sai bét!

Nhưng Lượm không đoán sai. Và Tắc Kè Bông cũng không phải là đứa “nói cho sướng miệng”.

Trưa hôm đó, ăn cơm xong, Tiểu Long, Quý ròm và thằng Lượm tụm lại dưới gốc sứ góc sân để nhặt hoa.

Lượm bảo:

- Hoa sứ thơm nức mũi! Gom những cánh hoa lại, lấy chỉ xỏ qua làm vòng đeo cổ, người cứ thơm ngát! Thơm gấp tỉ lần đeo dây chuyền vàng!

Quý ròm “sửa lưng” Lượm:

- Mày quảng cáo quá lỗ rồi! Dây chuyền vàng đâu có thơm mà gấp tỉ với gấp triệu!

Lượm lớn lên:

- Thì em chỉ nói giả dụ vậy thôi! Sao anh ưa bắt bẻ quá!

Thấy Lượm đỏ mặt, Quý ròm không buồn trêu nữa. Nó chỉ cười cười cúi xuống nhặt hoa.

Bọn trẻ chỉ nhặt hoa tươi mới rụng. Còn những cánh hoa héo dù còn thơm nhưng bị dập hoặc đã xin màu, tụi nó không đụng tới.

Chỉ một lát, những cánh hoa trắng muốt đã được bọn trẻ gom lại một chỗ. Trong khi bọn Tiểu Long đang định nhặt thêm một mớ nữa để đủ xâu ba chiếc vòng thì Tắc Kè Bông từ xa tiến lại.

- Tụi mày làm gì thế? - Nó hỏi.

Thấy thằng này không biết ở đâu xuất hiện, lại hỏi thăm với vẻ thân mật khác thường, Lượm và Quý ròm đưa mắt nhìn nhau, vẻ cảnh giác.

Riêng Tiểu Long chẳng nghi ngờ gì. Đến lúc đó nó vẫn nghĩ thằng Lượm đã quá phóng đại về tính khí của Tắc Kè Bông. Bằng chứng là thằng này đang tiến đến trước mặt nó, mặt mày vui vẻ ý như muốn làm lành. Vì vậy, nó tươi tỉnh đáp trả:

- Tụi tao đang nhặt hoa để xâu chuỗi! Mà có thích trò này không?

Tắc Kè Bông gật đầu:

- Ờ, ờ, thích lắm! Cho tao nhặt với nào!

Nói xong, nó lom khom đi tới đi lui, mò mò nhặt nhặt, vẻ như rất chí thú.

Thấy Tắc Kè Bông không có ý gây sự, Lượm và Quý ròm thở phào một hơi và tiếp tục lui cui nhặt hoa.

Nhưng khi nhặt được dăm cánh, Lượm đem lại chỗ mớ hoa vừa gom, định bỏ thêm vào thì nó bỗng tái mặt kêu lên:

- Chết rồi! Đứa nào giẫm nát hết hoa rồi!

Nghe Lượm la bài hãi, Tiểu Long và Quý ròm giật mình quay phắt lại. Và mồm đứa nào đứa nấy lập tức há hốc. Trước mặt chúng, mớ hoa xinh tươi mà cả bọn ra sức nhặt nhạnh, tom góp đã bị xéo nát tụi bao giờ.

Không ai bảo ai, sáu con mắt nhất loạt đổ dồn về phía Tắc Kè Bông, đầy phẫn nộ. Trong khi đó thủ phạm vẫn giả vờ dọ dẫm, mắt dáo dác kiếm kiếm tìm tìm dưới đất, ra vẻ ta đây ngây thơ vô tội nhất trên đời.

Bộ tịch vờ vịt của Tắc Kè Bông càng khiến Quý ròm thêm nóng tiết. Nó găm lên, giọng bốc khói:

- Mà y giờ trò gì vậy, Tắc Kè Bông?

Tắc Kè Bông quay lại, giọng hiền khô:

- Tao có giờ trò gì đâu!

- Còn chối hả? - Quý ròm chỉ tay vào mớ hoa tơi tả dưới đất - Vậy chứ cái gì đây?

Tắc Kè Bông nhìn theo tay chỉ của Quý ròm:

- Đó là hoa.

Biết không thể nói năng lịch sự với thằng này được, Quý ròm trợn mắt hỏi thẳng:

- Ai cho phép mày giẫm lên hoa của tụi tao?

Tắc Kè Bông gợn lớn:

- Cái này cho phép!

Vừa nói nó vừa giơ nắm đấm ra dứ dứ trước mặt. Vẻ hiền lành trên mặt nó vụt biến mất, thay vào đó là một nụ cười ngạo nghễ đầy thách thức.

Quý ròm không ngờ Tắc Kè Bông ngang ngạnh và xấc xược đến như vậy. Nắm đấm to như quả bưởi Biên Hòa của Tắc Kè Bông quả có khiến nó chột dạ thật, nhưng sự trịnh thượng quá quắt của đối thủ làm nó muốn xị khói lỗ tai. Quên hết sợ hãi, Quý ròm bước lên một bước, hằm hằm:

- Bộ mày tưởng ngoài thằng Dế Lửa ra, không ai trị được mày phải không?

Nghe nhắc đến “kẻ tử thù” Dế Lửa, mặt Tắc Kè Bông lập tức nổi những đốm đỏ. Răng nó nghiến nghe ken két:

- Tao chấp cả thằng Dế Lửa với tụi mày! Giỏi thì xông vào xem!

Quý ròm tức đến lộn ruột. Nó vung tay:

- Chả cần ai sất! Một mình tao đủ chơi nhau với mày!

- Một mình mày? - Tắc Kè Bông trợn mắt nhìn Quý ròm và nó bật cười sảng sặc - Còm nhom như mày, tao nhét kê răng còn chưa đủ, đánh đấm thế quái nào được!

Rồi nó liếc về phía Tiểu Long, cố ý nói to:

- Cờ thằng mập kia may ra còn chịu được vài ba cái đấm của tao!

Lúc Tắc Kè Bông trở mặt, Tiểu Long biết ngay là thằng này muốn khiêu khích mình. Chuyện xéo nát mớ hoa sứ dưới đất rõ ràng là hành động có tính toán từ trước. Nhưng Tiểu Long nhất quyết không mắc mưu. Mặc cho Quý ròm dỗi đáp, nó vẫn ngồi im. Ngay cả khi Tắc Kè Bông khiêu chiến đích danh nó, nó vẫn không màng động đậy.

Nhưng Quý ròm thì khác. Không trầm tĩnh như bạn mình, vừa nghe Tắc Kè Bông giở giọng nhạo báng, nó liền cung tay, mặt đỏ như tôm luộc:

- Để xem mày có “nhét kẽ răng” nổi cú đấm này không!

Nhưng Quý ròm chưa kịp giở “thế võ Oshin” truyền thống của mình ra thì Tiểu Long đã chồm tới giữ tay nó lại:

- Đứng! Coi chừng chú thím tao ngó thấy!

Quý ròm liếc vào trong nhà, giọng vẫn chưa nguôi bực tức:

- Nếu vậy tao sẽ ra sau vườn đánh nhau với nó!

- Thôi, bỏ đi! - Tiểu Long lại can - Nó cố ý gây sự với mình, nếu mình nổi khùng lên nhào vô đánh nhau tức là mình ròi vào bẫy của nó!

Quý ròm hỏn hển:

- Nhưng cứ như thế này thì chịu thế quái nào được! Chẳng lẽ mình cứ phải nhịn nhục hoài?

Tiểu Long vỗ vai bạn:

- Hoài đâu mà hoài! Dăm ba bữa nữa là mình đã tách khỏi đây rồi!

Lượm nãy giờ vẫn đóng vai thằng bù nhìn rơm. Tắc Kè Bông khiêu chiến ngay trước sân, Lượm sợ ba và dì thấy nên đành đứng im chịu trận, mặc dù tay chân mồm miệng ngứa ngáy như có kiến bò. Đến bây giờ thấy ngồi nỏ chiến tranh đã bị dập tắt, nó mới rụt rè lên tiếng:

- Thôi nhịn đi anh Quý ơi! Thực ra thằng Tắc Kè Bông chỉ muốn đánh nhau với anh Tiểu Long thôi! Anh Tiểu Long nhịn được chẳng lẽ anh không nhịn được?

Lượm khuyên can mà nghe như chế giễu.

- Lại mày nữa! - Quý ròm nổi nóng - Chính vì Tiểu Long buộc phải nhịn nó cho nên tao phải ra tay, hiểu chưa hả đồ ngốc tử?

Thấy ông bạn của anh mình tay chân thì gầy khẳng gầy kheo mà miệng mồm lúc nào cũng phun ra lửa, Lượm gãi cổ, rối rít:

- Hiểu! Hiểu!

Tắc Kè Bông đứng bên cạnh cười hê hê:

- “Hiểu, hiểu” cái cóc khô! Tao muốn đánh là muốn đánh cùng lúc với ba đứa mày kia! Đánh từng đứa chỉ tổ ngứa tay chứ sướng ích gì!

Nói xong, nó quay mình khệnh khạng bỏ đi mặc cho bọn Tiểu Long đứng đực giữa trời hậm hực đưa mắt trông theo.

Chương 6

Những màn khiêu khích của Tắc Kè Bông không dừng lại ở đó.

Chiều hôm sau, khi thằng Lượm dắt bò đi chăn thì Tiểu Long và Quý ròm rủ nhau ra suối ngồi câu cá.

Từ nhà chú Năm Chiêu ra đến con suối không xa, vượt qua ba cánh đồng và một rẫy mía là tới. Đây là con suối độc nhất chảy ngang làng nhưng lại không băng qua địa phận Xóm Dưới. Từ nguồn đổ xuống, con suối chảy suốt chiều dài của Xóm Trên, khi sắp đi vào Xóm Dưới, nó bắt thần ngoặt qua làng bên cạnh để tìm đường tuôn ra biển.

Do đó, trẻ con Xóm Dưới muốn đi bơi hoặc muốn dẫn trâu bò đi uống nước đều phải lần mò lên Xóm Trên. Tuy nhiên, theo như thằng Lượm nói, thì con suối này là một trong hai địa điểm được bọn trẻ trong làng giao ước là “khu vực hòa bình”. Địa điểm kia là đồi Cắt Cỏ.

Nếu con suối trong veo của Xóm Trên là “hồ bơi công cộng” của trẻ con hai xóm thì đồi Cắt Cỏ của Xóm Dưới với những bãi cỏ mênh mông tươi tốt bao quanh là bãi thả chung của những trẻ chăn dắt trong làng.

Vì sự phụ thuộc lẫn nhau đó, hai thủ lĩnh Dế Lửa và Tắc Kè Bông đồng ý “ký kết” một “hiệp ước” trong đó qui định hai bên muốn đánh nhau ở đâu thì đánh nhưng tuyệt đối không được gây hấn ở hai khu vực đặc biệt kể trên. Và từ khi ra đời đến nay, “hiệp ước” đó chưa một lần bị vi phạm.

Nghe Tiểu Long thuật lại lời thằng Lượm, Quý ròm vừa móc môi vô lười câu vừa cười hình hích:

- Vậy mày cũng nên “ký” với thằng Tắc Kè Bông một cái “hiệp ước” tương tự: “Đánh ai thì đánh nhưng tuyệt đối không được gây hấn với thằng Tiểu Long này”!

Quý ròm giễu, nhưng Tiểu Long không cười. Giọng nó đầy tâm sự:

- Tao chỉ mong ba tao ra sớm!

Câu nói của Tiểu Long chẳng ăn nhập đâu vào đâu nhưng Quý ròm vẫn hiểu bạn mình đang nghĩ gì. Rõ ràng Tiểu Long đã chán cảnh bị Tắc Kè Bông liên tục gây hấn. Nó sợ một ngày nào đó, nó không nhịn được mà ra tay đánh trả, mọi chuyện sẽ đâm ra rối như canh hẹ. Vì vậy nó đang muốn chuồn quách về thành phố. Nó muốn tránh cảnh ngày nào cũng ra đụng vào chạm với thằng Tắc Kè Bông không biết điều kia.

Mấy hôm nay, bệnh tình của ông Tiểu Long đã thuyên giảm nhiều. Ông đã thôi ăn cháo, bắt đầu chuyển qua ăn cơm. Ông đã có thể đi vòng vòng trong nhà cho giãn gân giãn cốt thay vì nằm lì trong buồng như hôm bọn trẻ mới đến.

Nhưng dù vậy Tiểu Long vẫn chưa về ngay được. Nó còn phải đợi ba nó ra. Có nghĩa là nó còn phải nán lại ít nhất bốn, năm ngày nữa. Bốn, năm ngày nhũn như con chi chi, mặc cho Tắc Kè Bông làm tình làm tội. Có lẽ ý nghĩ đó khiến Tiểu Long lúc nào cũng rầu rầu.

Thấy bạn mình ngồi ngây như gỗ bên bờ suối, mặc cái phao đang bị bọn cá kéo chạy phom phom trên mặt nước, Quý ròm vội hét tướng:

- Cá cắn câu kia! Giật đi!

Nghe nhắc, Tiểu Long quỳnh quít giật cần trúc đánh “phục” một cái. Cần trúc nhẹ hẫng. Đầu sợi cước chỉ còn trơ cái lưỡi câu sáng loáng. Không những không có con cá nào mà cái mồi giun cũng biến đâu mất tiêu.

Quý ròm tiếc rẻ:

- Hụt rồi!

Tiểu Long không nói gì. Mặt méo xệch, nó loay hoay móc miếng mồi khác vào lưỡi câu.

- Mày phải chú ý kỹ cái phao mới được! Ngồi câu cá mà đầu óc để tẹt đâu đâu thì chỉ có câu gió! - Quý ròm động viên bạn nhưng giọng lại ra chiều trách móc.

- Ủ, lần này tao sẽ chú ý! - Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, ngoan ngoan đáp.

Tự dưng Quý ròm cảm thấy tội nghiệp bạn quá thể. Nó chớp mắt, băng khuâng nói:

- Mày yên tâm đi! Thằng Tắc Kè Bông nó chỉ hùng hổ một, hai lần cho hả tức thôi! Tao nghĩ nó sẽ không quấy rầy bọn mình nữa đâu!

Khổ nỗi, Quý ròm vừa khoe “tao nghĩ” thì thằng Tắc Kè Bông đã chứng minh nó nghĩ sai liền.

Một hòn đất không biết từ đâu liệng xuống suối, ngay chỗ bọn trẻ đang thả câu, kêu đánh “tôm” một tiếng khiến nước văng tung tóe.

Trong khi Tiểu Long giật đánh thót và đảo mắt nhìn quanh thì Quý ròm mặt hầm hầm:

- Đứa nào chơi trò gì mất dạy vậy?

Quý ròm chưa dứt câu, một hòn đất thứ hai từ sau lùm tre chỗ khúc suối ngọt bay vù ra và lại rơi đánh “tôm” ngay trước mặt nó như để trả lời.

Gân cổ nổi vằn, Quý ròm nghiêng răng trèo tre:

- Đứa nào đó? Ngon thì bước ra đây!

Hồ hét hùng dũng oai phong như vậy nhưng khi thấy “đứa nào đó” nhô đầu lên khỏi chỗ nấp và phản thân nhiên “bước ra đây”, Quý ròm bỗng xụi lơ.

Tắc Kè Bông khoanh tay trước ngực, cười hề hề:

- Tao ra rồi đây! Mày định làm gì tao tao nào?

Quý ròm hít vào một hơi, cổ nhỏ nhẹ:

- Mày chơi đất như vậy, cá chạy bég hết còn gì!

Nhưng thái độ mềm mỏng của Quý ròm chẳng “ép-phê” tí ti ông cụ nào. Tắc Kè Bông vẫn căng căng:

- Con suối này đâu phải suối nhà mày, tao muốn chơi đất ở đâu mà chẳng được!

Giọng lười của Tắc Kè Bông rõ là giọng gây sự. Tức anh ách như bò đá, Quý ròm quay sang Tiểu Long đang ngồi thừ ra trên gốc dương liễu ven bờ, mím môi hỏi:

- Tính sao đây mày?

Tiểu Long chưa kịp trả lời, Tắc Kè Bông đã cười khanh khách:

- Chỉ có cụp đuôi bỏ chạy chứ còn tính với toán gì nữa!

Lời chế nhạo độc địa của Tắc Kè Bông khiến Quý ròm càng nghe đầu mình nóng bừng bừng. Nó lấy đầu gối huých mạnh vào vai bạn:

- Sao mày? Đánh hay cụp đuôi?

Quý ròm định chơi đòn khích tướng để đánh vào tự ái của Tiểu Long. Nhưng lần thứ hai, ngón đòn của Quý ròm tỏ ra không hiệu nghiệm. Câu trả lời của Tiểu Long làm nó xuôi xì:

- Cụp đuôi quách!

Nói xong, không để cho Quý ròm kịp phản đối, Tiểu Long lóp ngóp đứng dậy. Nó phúi phúi đít quần rồi chỉ tay xuống khúc suối phía dưới:

- Tụi mình lại đặng kia ngồi câu!

Biết bạn mình quyết tâm nhịn nhục, Quý ròm đành ngậm bồ hòn làm ngọt mặc dù bụng dạ nóng ran. Nó khề liếc về phía sau, hạ giọng:

- Nhỡ nó cứ bám theo mình như đĩa thì sao?

- Không có đâu! - Tiểu Long đáp, giọng yếu xìu.

Quý ròm gãi tai:

- Thì tao nói “nhỡ” chứ bộ!

Tiểu Long thở dài:

- Tới lúc đó hẵng tính!

Khi nói như vậy, Tiểu Long không ngờ cái “lúc đó” nó tới liền tức khắc.

Khi hai đứa dất nhau xuống quãng suối phía dưới buồng câu, thằng Tắc Kè Bông vẫn đứng chôn chân tại bụi tre đưa mắt dõi theo.

Thấy địch thủ chẳng có vẻ gì muốn lằng nhằng bám theo, Tiểu Long yên tâm lựa một chỗ râm mát lót dép ngồi xuống và đứng đỉnh lồi lõm trong túi ra.

Nhưng đến khi hai đứa móc mồi xong, vừa thả lưới câu xuống nước thì một tảng đất to ùng từ phía sau thỉnh thoảng bay tới rơi thẳng xuống suối đánh “ầm” một tiếng như đại bác nổ.

Lần này, tảng đất to như cái lưới cày, lại rơi sát bờ nên bao nhiêu nước văng lên đều bắn thẳng vào người Tiểu Long và Quý ròm khiến hai đứa đầu cổ mình mẩy bỗng chốc ướt nhẹp.

Quý ròm quay phắt lại, một tay vuốt mặt một tay chỉ thẳng vào Tắc Kè Bông đang ngồi đơng đưa chân một cách ung dung trên gò đất phía sau hết như nó vừa mọc ra từ chỗ đó:

- Đồ khốn! Mày muốn gì nữa đây?

Tắc Kè Bông cười nhạo:

- Muốn tụi mày cụp đuôi chạy nữa chứ muốn gì!

Quý ròm tức lộn ruột, các mạch máu như muốn vỡ tung trong người. Nó dấm hai tay vào nhau bình bịch:

- Thật tức chết đi được!

Rồi quay sang Tiểu Long, nó rên lên một cách thiếu não:

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Tao với mày coi phải là con Tai To nhà nhỏ Hạnh đâu mà phải cụp đuôi chạy hoài thế!

Lần này Quý ròm không cố ý khích bạn. Nó đau khổ Thật tình. Và nỗi đau khổ của nó đã làm mềm trái tim sắt trong lòng bạn nó.

Tiểu Long chậm chạp đứng lên. Đầu cổ ướt mềm, nó ngược mắt nhìn Tắc Kè Bông, mặt đanh lại:

- Thực ra thì mày muốn gì?

Thấy Tiểu Long đã chịu lên tiếng, Tắc Kè Bông lập tức thu ngay nụ cười. Tuy vậy, mặt nó vẫn nhơn nhơn:

- Mày biết rồi mà còn hỏi! Tất nhiên là tao muốn chơi tay đôi với mày!

Trước sự thách đấu của thủ lĩnh Xóm Trên, Tiểu Long không vội trả lời ngay. Nó đảo mắt nhìn quanh một vòng và bậm môi suy nghĩ.

Tất nhiên khi quay người đối diện với Tắc Kè Bông, Tiểu Long đã quyết định không nhận thẳng lời ngổ ngáo này nữa. Lời than vãn thảm thiết của Quý ròm đã làm nó động lòng. Nó có thể bầm bụng nhện nhục thẳng Tắc Kè Bông, bởi thẳng Tắc Kè Bông dù sao cũng là em nó. Nhưng nó không thể bắt Quý ròm nhện nhục theo nó. Nó rủ bạn về quê chơi, chẳng làm bạn vui thì chớ, lại để bạn bị hà hiếp đến nỗi phải “cụp đuôi” khúm núm thì quả là chẳng ra sao!

Hơn nữa, cho đến khi thẳng Tắc Kè Bông lên xuống khúc suối phía dưới này để lần thứ ba ném đất chọc tụi tụi nó thì Tiểu Long vỡ lẽ rằng nếu không choảng nhau với Tắc Kè Bông một trận ra trò thì chẳng bao giờ thẳng này chịu buông tha cho nó và Quý ròm. Hôm qua thẳng Lượm đã nói nhưng Tiểu Long vẫn chưa tin hẳn. Thẳng Lượm bảo Tắc Kè Bông bao giờ cũng muốn đấu tay đôi với đối thủ để buộc đối thủ thực bụng nhận thua và sau đó răm rắp tuân lệnh của nó. Nghĩ đến đây, Tiểu Long bất giác cười thầm. Nó biết sở dĩ Tắc Kè Bông có cái thói quen kỳ quặc đó chẳng qua trước giờ thẳng này chưa gặp phải đối thủ ngang sức ngang tài. Cả làng này chỉ có mỗi thẳng Dế Lửa là trị được Tắc Kè Bông nhưng Dế Lửa lại ở tuốt Xóm Dưới. Chính vì vậy mà lâu nay Tắc Kè Bông vẫn coi trời bằng vung, chẳng biết sợ trời sợ đất gì. Nhưng hôm nay thì mình sẽ cho nó biết thế nào là sợ!

Bụng nghĩ như vậy nhưng Tiểu Long vẫn chần chờ chưa muốn ra tay. Khi này nhìn quanh quan sát địa thế, Tiểu Long thấy quãng suối này khá vắng vẻ, một “võ đài” lý tưởng để hai bên có thể tranh tài cao thấp mà không hạ gục Tắc Kè Bông một cách dễ dàng. Nhưng nó lại không muốn bắt cứ đứa nào trong xóm chứng kiến điều đó. Thực lòng Tiểu Long chỉ muốn dằn mặt Tắc Kè Bông để nó khỏi tò tò theo quấy nhiễu mình đồng thời gọt dũa bớt thói hung hăng, ưa hiếp đáp người của nó mà thôi. Chứ còn hạ nhục thủ lĩnh Xóm Trên trước mặt thủ hạ là điều Tiểu Long hoàn toàn không muốn.

Nhưng khổ nỗi, lúc này mặt trời đã bắt đầu xuống quá ngọn tre, hai bên con suối đã lác đác những người làm đồng về ngang. Quãng suối bọn trẻ đang đứng trong thoáng mắt đã đánh mất vẻ tĩnh mịch cổ hữu.

Tít đằng xa cũng đã thấp thoáng bóng dáng bọn nhóc cời trên lưng trâu lưng bò đang đứng đỉnh trở về từ những bãi xa dưới chân đồi Cất Cỏ.

Thính sự xuất hiện ngày một nhiều những kẻ qua người lại bên ven suối khiến Tiểu Long cứ đứng trơ như phỗng. Hai bàn tay nó hết nắm vào lại buông ra, đầy lưỡng lự.

Những cử chỉ phân vân của Tiểu Long không lọt khỏi đôi mắt gườm gườm và sắc như dao của Tắc Kè Bông. Tất nhiên, Tắc Kè Bông có tài thánh mới hiểu được tâm sự của đối thủ. Nó hiểu theo cách của nó, vì vậy nó hất hàm:

- Làm gì mà sợ đến đông cứng người lại vậy! Sao, có dám đánh nhau không?
- Tao chả sợ gì mà! - Tiểu Long nhún vai - Nhưng tao sẽ không đánh nhau với mày bữa nay!
- Thế bao giờ? - Tắc Kè Bông nheo mắt cà khịa - Đợi về thành phố rồi mày mới gửi thư nhắn tao vào đánh nhau chắc?

Trước sự nhạo báng của đối thủ, Tiểu Long vẫn điềm nhiên:

- Trưa mai tao sẽ độ sức với mày!
- Trưa mai?
- Ủ, trưa mai! Và cũng ngay tại đây!

Tắc Kè Bông trầm ngâm một thoáng rồi gục gặc đầu:

- Tốt lắm! Cuối cùng thì mày cũng phải gỡ những ngón võ mèo quào của mày ra!

4. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 07-08

Chương 7

Cái tin Tiểu Long sẽ “quyết đấu” với Tắc Kè Bông ở ngoài bờ suối vào trưa mai làm thằng Lượm sướng rơn.

Chưa thấy Tiểu Long đánh nhau bao giờ nhưng Lượm tin chắc anh Tiểu Long của nó sẽ thắng. Tiểu Long không hề mở miệng khoe mình có võ nhưng Lượm biết. Năm ngoái về dự đám cưới ba nó, anh Tuấn có nói sơ qua sinh hoạt của mấy anh em trong nhà cho ông nó và ba nó nghe. Anh Tuấn bảo Tiểu Long học võ thì nhanh mà học văn thì chậm ơi là chậm. Chính nhờ anh Tuấn nói hớ ra như thế, Lượm mới biết Tiểu Long “võ nghệ đầy mình”. Như vậy thì trưa mai thằng Tắc Kè Bông chỉ có “cạp đất”!

Hồi chiều, vừa lừa bò vô chuồng, nghe Quý ròm báo cái tin động trời đó, Lượm chẳng buồn tắm rửa. Đầu cổ bù xù, mặt mày nhem nhuốc, nó chạy bay đi tìm Tiểu Long.

- Nè! - Lượm cầm tay Tiểu Long lắc lắc - Bộ trưa mai anh định đánh nhau với thằng Tắc Kè Bông thật hả?
- Ủ.
- Đánh ở ngoài suối hả?
- Ủ.

Lượm liếm môi:

- Anh sẽ thắng nó chứ?
- Hy vọng thế!

Tiểu Long bảo “hy vọng” mà mặt buồn xo. Thấy vậy, Lượm lại lắc lắc tay anh:

- Anh đừng lo! Chắc chắn là anh sẽ thắng mà!

Tiểu Long tặc lưỡi:

- Không phải tao lo chuyện đó!

Lượm trố mắt:

- Chứ anh lo chuyện gì!

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Tao sợ tao đánh thắng nó, nó sẽ thù!

- Sợ cóc gì! - Lượm nhún vai - Ít hôm nữa anh về lại thành phố rồi, có ở hoài ở đây đâu mà sợ!

Tiểu Long thở ra:

- Không phải tao sợ cho tao, mà tao sợ cho mày! Không làm gì được tao, nó sẽ đâm ra ghét mày!

- Chuyện đó thì anh khỏi lo! Không có anh thì nó cũng đã ghét em rồi!

Câu nói của Lượm làm Tiểu Long thắc mắc:

- Mày có làm gì nó đâu mà nó ghét mày?

- Em chả làm gì nó! - Lượm chép miệng - Nhưng dì Năm Sang thương em hơn thương nó! Thế là nó ghét!

Rồi sợ Tiểu Long không tin, Lượm hăng giọng giải thích:

- Dì Năm Sang khen em ham học, lại ngoan ngoãn, siêng năng, bảo gì cũng được! Còn thằng Tắc Kè Bông là chúa ương bướng, chả chịu nghe lời ai, suốt ngày chỉ lang thang ngoài đường phá làng phá xóm, chọc cho thiên hạ kéo tới nhà mắng mỏ! Dì bảo nếu ba em không bênh vực nó, dì đã cột nó vào chân giường không cho nó chạy nhảy lung tung từ lâu rồi!

Tiểu Long cười hích hích:

- Cỡ thằng Tắc Kè Bông mà cột vào chân giường thì ăn thua gì! Nó sẽ vác cái giường chạy luôn đi ấy chứ!

Đang nói đùa, sức nhớ tới một chuyện quan trọng, Tiểu Long liền nghiêm mặt lại:

- Nè Lượm! Mày đừng có nói chuyện tao sắp đánh nhau với thằng Tắc Kè Bông cho bất cứ ai nghe chưa!

- Anh yên chí! - Lượm gật đầu, mau mắn - Ngu gì em nói cho ba em và dì em biết!

Tiểu Long nhăn mặt:

- Không chỉ với chú thím, mà với bất cứ một đứa nào trong xóm, mày cũng không được nói hớ ra!

- Sao vậy? - Lượm ngơ ngác - Em phải rủ mấy đứa bạn em tới hò hét cổ vũ cho anh chứ!

- Khỏi! - Tiểu Long phẩy tay - Tao không muốn bất cứ ai chứng kiến cảnh tao hạ thằng Tắc Kè Bông! Tao không muốn làm nó mất mặt!

Rồi quay sang Lượm, Tiểu Long nheo nheo mắt:

- Ngay cả mày nữa! Trưa mai nếu mày muốn xem, mày phải nấp thật kín, đừng để thằng Tắc Kè Bông trông thấy!

Lượm gãi cổ:

- Trưa mai em sẽ nấp trong rẫy mía dòm ra!

- Mày nấp đâu kè mày, nhưng phải thật kín!

Trước mệnh lệnh nghiêm khắc của Tiểu Long, bề ngoài Lượm có vẻ ngoan ngoãn tuân theo nhưng trong bụng lại âm ức không chịu được. Tắc Kè Bông tuy là thủ lĩnh Xóm Trên nhưng nó chỉ thực sự là thủ lĩnh khi dàn quân đánh nhau với tụi Xóm Dưới kia. Còn ngày thường, thủ lĩnh rất hay bắt nạt bọn trẻ “phe mình” nên trong xóm nhiều đứa bất phục. Ngoài ba đứa thuộc hạ thân thiết lúc nào cũng cặp kè với Tắc Kè Bông ra, tức những đứa hùa với nó bao vây thằng Chút hôm nọ, còn hầu hết những đứa khác hễ gặp

Tắc Kè Bông là lấm la lấm lét, tránh như tránh tà. Lượm ở chung một nhà với nó lại càng nguy, hết như con tốt nhép ở chung với ông pháo ông mã, bị nó ngựa ngáy tay chân cốc đầu đá đít là chuyện cơm bữa.

Hậm hực lâu ngày, nay sắp có dịp chứng kiến thằng Tắc Kè Bông hợm hĩnh kia bị hạ nhục mà không được rủ bạn bè tới xem thì quả là một cực hình lớn lao đối với Lượm chứ chẳng chơi! Nhưng Lượm không phải là đứa quen chịu bó tay trước “nghịch cảnh”. Nằm suy nghĩ một đêm, sáng hôm sau lên trường, nó chạy đi tìm mấy đứa bạn thân nhất, long trọng rỉ tai:

- Trưa nay anh Tiểu Long tao sẽ quyết đấu với thằng Tắc Kè Bông ở ngoài suối! Đây là chuyện bí mật vì anh tao không muốn ai nhìn thấy cảnh Tắc Kè Bông lay lục xin thua! Vì vậy tụi mày có đi xem phải tìm chỗ nấp thật kín, đừng để ai phát hiện!

Trước những cặp mắt trở lên vì thích thú. Lượm không quên dặn thêm:

- Chỉ tụi mày biết thôi đấy nhé! Không được hở ra với bất cứ đứa nào khác!

Khi dặn như vậy, Lượm tin tưởng một cách ngây thơ rằng cái nguồn tin tối mật đó sẽ chỉ lưu hành trong vòng ba, bốn đứa mà nó “tín nhiệm”. Nó quên rằng khi buộc phải giữ kín cái tin động trời đó nó đã khổ sở biết bao nhiêu thì các bạn nó cũng khổ sở y như vậy nếu không “xì” cái bí mật đó ra cho những đứa khác. Vì vậy Lượm mới dặn “không được hở ra” phút trước thì phút sau... cả thế giới đều biết.

Có tài thánh Tiểu Long mới biết những chuyện kinh thiên động địa xảy ra sau lưng mình. Vì vậy, trưa đó khi cùng Quý ròm đi đến chỗ hẹn, Tiểu Long vô cùng sững sốt khi phát giác trong đám mía ven suối có không biết bao nhiêu là cái đầu cứ chốc chốc lại thò ra dòm quanh dòm quất rồi lại thụt vào, lấp la lấp ló cứ như kẻ trộm. Những bóng người nháo nhác ngoài dự kiến đó khiến Tiểu Long chợt dạ. Nó quay sang Quý ròm giọng lo lắng:

- Trong rẫy mía có người mày ạ!

- Tao biết rồi! Nhưng đó không phải là “viện binh” của thằng Tắc Kè Bông đâu!

Quý ròm đáp bằng giọng thản nhiên. Khi này, lúc vừa nhắc thấy bọn nhóc thậm thà thậm thui, Quý ròm đã biết ngay bọn này là ai và chúng từ đâu đến. Quý ròm chẳng lại gì thằng Lượm. Chỉ nhìn thoáng qua, nó biết ngay thằng oắt này ranh ma không thua gì mình. Hôm qua khi cố tình phao tin cho Lượm, Quý ròm biết chắc thế nào Lượm cũng kéo bè kéo lũ tới dự khán trận quyết đấu của Tiểu Long.

Bị Tắc Kè Bông ra khi'ch vào bác mấy hôm nay, Quý ròm tức muốn lộn ruột lên đầu. Vì thế không lý gì “kẻ thù” sắp ngã ngựa mà Quý ròm khoanh tay ngồi im. Nó muốn cảnh Tắc Kè Bông bị đo ván thảm hại phải được tậht đông người nhìn thấy. Nếu ở chốn quê kiểng này mà có đài truyền hình, dám nó mời cả phóng viên đài tới trực tiếp tường thuật trận đấu nữa cũng nên. Có như vậy nó mới hả dạ.

Đang bị sự phẫn uất làm nóng đầu, Quý ròm không đủ tỉnh táo để hiểu rõ tâm sự của bạn mình. Nó đinh ninh một khi đã quyết định không nhịn thằng Tắc Kè Bông nữa, Tiểu Long chả có việc gì phải nghĩ quanh. Rằng Tiểu Long cũng giống như nó, nghĩa là đang nôn nóng chờ “trị tội” Tắc Kè Bông. Vì vậy, Quý ròm chẳng thắc mắc tại sao bạn mình không chấp nhận lời thách đấu của đối phương ngay chiều hôm qua mà phải dời lại đến trưa nay. Nó ngỡ Tiểu Long cần một ngày để dưỡng sức và ôn luyện các thế võ. Nó cũng chả hề tự hỏi tại sao đám khán giả nhiệt tình do thằng Lượm rủ rê không đường đường chính chính bước ra giữa trời thưởng thức trận đấu mà phải trốn trốn nấp nấp như bọn trộm gà vậy. Nó chỉ nghĩ một cách đơn giản là chắc bọn này sợ Tắc Kè Bông nhìn thấy, sẽ bị vạ lây vào thân.

Khổ nỗi, lần này những phỏng đoán của Quý ròm sai be sai bét. Nghe nó bảo “Đây không phải là ”viện binh” của Tắc Kè Bông”, Tiểu Long giật thót:

- Vậy chứ tụi nào?

Mặt Quý ròm tươi rói:

- Tụi bạn thằng Lượm chứ tụi nào! Quý ròm tưởng nghe mình “phô trương lực lượng” như vậy, Tiểu Long sẽ toét miệng cười phản khởi. Nào ngờ mặt Tiểu Long xụ xuống một đồng.

Thấy bạn mình đột nhiên thay đổi sắc mặt, Quý ròm không khỏi ngạc nhiên. Nhưng nó chưa kịp hỏi thì khu “vô đài” bên quảng suối vắng đã hiện ra trước mắt.

Tắc Kè Bông đứng khoanh tay trước ngực, cười hắc hắc:

- Thế mà tao tưởng tối hôm qua hai đứa mày đạp xe dò trốn về thành phố rồi chứ!

Tiểu Long khịt khịt mũi, không nói gì. Nó chẳng buồn để ý đến sự chọc tức của đối thủ mà dán chặt mắt vào ba tên thủ hạ đứng sau lưng Tắc Kè Bông, lòng bỗng chốc rối bời.

Đã định bụng hạ Tắc Kè Bông trong vòng bí mật để giữ cho danh dự của nó khỏi bị tổn thương nhưng đến phút chót Tiểu Long cảm thấy ý định đẹp đẽ của mình dường như khó bề thực hiện. Khi này, nghe Quý ròm “quảng cáo” tụi bạn thằng Lượm đang nấp một lô một lốc trong rẫy mía, Tiểu Long đã kêu khổ thầm. Đang loay hoay chưa biết tính cách sao, giờ lại thấy Tắc Kè Bông dẫn ba tên cận vệ đi theo hộ tống làm như sắp sửa thẳng tắn tới nơi, Tiểu Long càng hoang mang tợn. Thấy mọi tính toán sắp xếp của mình trong phút chốc bỗng hóa thành công cốc, mặt nó đậm méo xeo.

Tắc Kè Bông không biết tất cả những điều đó. Thấy Tiểu Long đi đứng lơ lơ như cò bắt tép, mặt mày thì lơ lửng như bù nhìn giữ dưa, nó lại nhe răng cười xắc lảo:

- Mày hải đến vãi cả ra quần rồi hay sao mà đi không muốn nổi thế?

Mặc đối thủ cao giọng giễu cợt, Tiểu Long vẫn im thít. Nó đang nghĩ kế. Chỉ có Quý ròm là đồ quạu:

- Có mày vãi ra quần thì có! Nếu không việc gì mày phải dẫn theo cận vệ nhiều thế!

- Yên chí! Yên chí! - Tắc Kè Bông dang rộng hai tay, vẻ ngạo nghễ - Ba thằng này chỉ đi theo để chứng kiến cảnh tao quật thẳng Tiểu Long xuống đất và cỡi lên người nó như cỡi ngựa thôi! Bọn chúng không hùa vào đánh hôi đâu mà mày lo!

Quý ròm hừ mũi, mặt đỏ gay:

- Để xem lát nữa ai sẽ cỡi lên người ai cho biết!

Rồi quay sang Tiểu Long, nó nóng nảy giục:

- Mày bắt đầu cho nó biết mùi đi chứ còn đợi gì nữa!

Biết không thể thoái lui được nữa, Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Ủ, đánh thì đánh!

Tiểu Long bảo “đánh” nhưng giọng lại chẳng tỏ chút gì hào hứng.

Quý ròm lẩm bẩm: Cái thằng mập này bữa nay nó làm sao vậy hả? Hay là tối hôm qua ăn mít chín, bây giờ nó đau bụng không còn sức đánh nhau? Ý nghĩ đó khiến Quý ròm bất chợt lo lắng. Nó định hỏi lại Tiểu Long cho rõ ràng nhưng lúc này hai đấu thủ đã bắt đầu vờn quanh chuẩn bị lao vào nhau nên nó đành đứng lùi ra sau, lăm lăm theo dõi.

Chương 8

Thực ra, Tiểu Long chẳng đau bụng cũng chẳng đau lưng. Nó chỉ đau đầu.

Tiểu Long chỉ muốn hạ Tắc Kè Bông trong một trận đấu không khán giả, tất nhiên trừ Quý ròm vì Quý ròm là người trong cuộc và quan trọng hơn, nó không phai là người làng này. Nhưng đến lúc này thì mọi việc đã diễn biến ra ngoài tiên hiệu của Tiểu Long.

Sự có mặt bất ngờ của ba thằng nhóc phe Tắc Kè Bông lẫn lũ tiểu yêu do thằng Lượm triệu tập khiến Tiểu Long lâm vào cảnh dở khóc dở cười. Bây giờ nó đâm ra hối tiếc vì đã dời cuộc đấu lại trưa nay. Nếu nó chấp nhận đánh nhau với Tắc Kè Bông chiều hôm qua và cố gắng hạ gục đối thủ một cách chớp nhoáng, có khi chẳng ai kịp nhìn thấy. Lùi lại trưa nay, khoảng cách một ngày đó đủ để vỡ lở bất cứ một bí mật trọng đại nào. Đúng là tính già lại hóa non!

Bây giờ thì Tiểu Long hết mình không thể nào không đánh nhau với Tắc Kè Bông. Đứng yên dựa lưng cho Tắc Kè Bông nện như hôm trước thì chắc chắn thằng lỏi hung hăng này không thỏa mãn. Nó sẽ tiếp tục khiêu khích bằng cách hạ nhục cả mình lẫn Quý ròm. Nhưng nếu hạ đo ván nó trước mặt bàn dân thiên hạ thì hậu quả có khi còn tai hại hơn nhiều! Càng nghĩ ngợi Tiểu Long càng thấy đầu nhức như búa bổ. Cuối

cùng, sau một hồi bần thần cân nhắc, Tiểu Long đành quyết định lùi bước trước đối thủ. Nhường cho nó đánh thắng mình, đương nhiên nó sẽ không còn lý do gì để khiêu chiến mình với Quý ròm nữa và hai đứa sẽ được yên thân trong những ngày còn lại! Tiểu Long tự an ủi và tặc lưỡi bước vào vòng chiến.

Quý ròm không hiểu nỗi khổ tâm của bạn mình nên thấy Tiểu Long cứ chờn vờn xa xa không chịu xáp lại gần đối thủ, nó sốt ruột cần nhằn:

- Nhào vô “làm thịt” nó đi chứ! Làm gì mà cứ thủ thế hoài vậy!

Tiểu Long liềm môi, trấn an:

- Đừng nôn nóng! Để tao lừa thế đã!

Quý ròm tưởng bạn mình nói thật cho nên một lát sau nó lại ngoác miệng la toáng:

- Tiểu Long ơi là Tiểu Long! Mà định lừa thế đến Tết Công-gô hay sao vậy?

Lần này, Tiểu Long bặm môi không đáp. Cật mắt nó vẫn gườm gườm nhìn đối thủ, vẻ như ta đây đang tập trung tinh thần vào cuộc chiến một mất một còn này ghê lắm!

Tắc Kè Bông tất nhiên không biết đối thủ của mình chưa đánh đã thềm chịu thua. Thấy ánh mắt của Tiểu Long sáng quắc và không ngừng nhìn chòng chọc vào mình, nó hơi hoảng. Nhất là trước nay nó nghe thằng Lượm “quảng cáo” không biết bao nhiêu lần về tài nghệ cao cường của ông anh nó. Lại thêm cái miệng của Quý ròm đứng ngoài ra rả đốc thúc, làm như nếu xông vào, Tiểu Long sẽ nuốt chửng nó trong nháy mắt không sai! Vì tất cả những lẽ đó, Tắc Kè Bông dậm chân chừ, không dám mạo hiểm. Thấy Tiểu Long gườm gườm nhìn nó, nó cũng đứng xa xa gườm gườm nhìn lại.

Trong khi khán giả hai phe nhấp nhua nhấp nhồm không biết bao giờ cuộc quyết đấu bằng mắt này mới chấm dứt thì tình thế đột ngột biến đổi.

Sau một hồi âm thầm quan sát, thấy Tiểu Long ngoài đôi mắt sắt bén ra chẳng có gì đáng gọi là khủng khiếp như thằng Lượm mô tả, Tắc Kè Bông quyết định tấn công. Nó nhào tới từ bên hông, nhanh như gió và tung ra một loạt cú đấm.

“Bịch! Bịch!”, Tiểu Long lùi lại và đưa tay đỡ nhưng vẫn lãnh trọn hai cú đấm vào vai.

Trong khi Quý ròm bàng hoàng đến há hốc miệng thì ba tên thủ hạ của Tắc Kè Bông nhảy cẫng, miệng reo hò:

- A ha! Hoá ra thằng này là một bao cát, Tắc Kè Bông ơi!

Tắc Kè Bông lúc này đã kịp thoái bộ lại phía sau thủ thế. Nghe đồng bọn lên tiếng chế giễu, nó cười hì hì:

- Bữa nay tao phải mượn nó để vượt vào đường quyền cho giãn gân cốt!

Rồi nó nheo mắt ngó Tiểu Long, khinh khỉnh hỏi:

- Tài nghệ của mày chỉ có thể thôi hả? Sao tao nghe thằng Lượm ca tụng mày lắm mà!

Tiểu Long chẳng tỏ vẻ gì giận dữ. Nó liềm môi, thản nhiên:

- Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu! Đợi lát nữa thì mày sẽ biết!

Quý ròm đang rầu rầu ruột vì sự thất thế vừa rồi của bạn mình, bây giờ nghe Tiểu Long nói cứng, nó lên tinh thần được chút chút. Ừ, có thể chuyện trúng đòn vừa rồi của Tiểu Long chỉ là động tác đánh lừa! Nó giả vờ như vậy để dụ cho Tắc Kè Bông chủ quan khinh địch. Tới lúc đó nó mới tung ra những đòn sấm sét. Hà hà, nó mà ra tay thì Tắc Kè Bông chỉ có nước bỏ càng! Càng nghĩ Quý ròm càng phấn khởi và nó cố mở to mắt hồi hộp nhìn vào “đấu trường” để chờ xem bạn mình kết liễu số phận của thằng Tắc Kè Bông đáng ghét kia. Tiểu Long chả hăm “Đợi một lát thì mày sẽ biết” là gì!

Nhưng kìa, sao lạ quá! Quý ròm “đợi một lát” thì thấy Tắc Kè Bông nhảy xổ vào Tiểu Long tay đấm chân đá lia lịa, hung hãn chẳng khác nào cọp sút chuông. Còn Tiểu Long thì lo cuống cuống nhảy tránh, thỉnh thoảng phản kích lại được một đòn nhưng chẳng hề hấn gì đối phương. “Bịch! Bịch! Bịch!”, Tiểu Long lại liên tiếp lãnh những cú đấm vào người, chân cẳng bắt đầu loạn xạ.

Diễn biến của cuộc so tài khiến mặt Quý ròm càng lúc càng tái xanh. Mỗi lần Tiểu Long trúng đòn, người Quý ròm lại giật nảy một cái, làm như cái nắm tay to đùng của thằng Tắc Kè Bông vừa nện phải lưng nó vậy. Khổ cho Quý ròm, nó chẳng đánh đấm gì mà người cứ ê ẩm! Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, nó bắt tay làm loa chõ vào trận đấu, hét khản cả cổ:

- Phản công thật mạnh vào, Tiểu Long ơi! Đừng để nó có thì giờ ra đòn trước!

Nhưng rồi thấy sự “chỉ đạo” của mình chẳng có hiệu quả gì, Quý ròm dậm cẩu:

- Mày múa may loạn xạ gì thế, thằng ngốc!

Nhưng mặc cho Quý ròm vò đầu bứt tai và kêu trời như bộng, Tiểu Long tay chân vẫn quáng quàng như chó nhà tang. Nó đánh đỡ loạn cào cào, chẳng ra tằm ra miêng gì sắt.

Lúc này, đám bạn của Tắc Kè Bông đã thò đầu cả ra ngoài rẫy mía, vừa theo dõi trận đấu vừa xì xào bình phẩm, chẳng buồn nấp lánh như khi nãy nữa.

- Nếu đánh nhau như anh thằng Lượm, chẳng thà để tao đánh còn hơn! - Một đứa nói.

- Chắc anh nó đánh võ say! - Đứa khác tiếp lời.

Một giọng tinh quái cãi lại:

- Đây không phải là võ say! Mà là võ lưng!

- Võ lưng là võ gì! Làm quái gì có võ lưng!

- Sao lại không có! Võ lưng tức là khi đối thủ tấn công, mình nhắm tịt mắt lại và đưa lưng ra đỡ! Anh thằng Lượm chẳng phải đang sử dụng môn võ đó là gì!

Những lời nhạo báng của lũ bạn khiến Lượm muốn chui ngay xuống đất. Nhưng đất cứng quá không chui được, nó đành ngồi im dờn tai nghe và cảm thấy ruột mình đang đứt từng khúc.

Nhưng Lượm không giận lũ bạn. Thực tế trước mắt cho thấy những lời chế giễu của tụi nó không sai sự thật là bao. Ông anh thần tượng của nó đánh đấm cứ như mèo quào. Trong khi thằng Tắc Kè Bông nhảy nhót nhanh như vượn và ra đòn như máy thì ông anh của nó chẳng hiểu sao lại lơ dờ như chuột phải khối, đánh mười cú chỉ quệt trúng đối thủ được một. Nhớ đến lời huênh hoang sáng nay “Anh tao không muốn ai nhìn thấy cảnh Tắc Kè Bông lạy lục xin thua”, Lượm xấu hổ đến chín cả người.

Và đến khi trận đấu kết thúc bằng cảnh Tiểu Long ngã chổng gọng trên mặt cỏ thì Lượm không còn đủ can đảm nán lại lâu hơn. Thừa lúc lũ bạn dồn mắt vào “võ đài”, Lượm len lén chuồn ra khỏi rẫy mía và lủi thủi bỏ về.

Lượm về sớm vậy mà hóa hay. Nó khỏi phải ám ức như Quý ròm.

Thấy Tiểu Long ngã bệt xuống đất, Quý ròm hấp tấp chạy lại tính đỡ bạn dậy, Tắc Kè Bông đã quát tướng khiến nó giật bắn:

- Không được đụng vào nó! Trận đấu đã kết thúc đâu!

Quý ròm mím môi:

- Mày thắng rồi chứ còn muốn gì nữa?

Tắc Kè Bông cười khẩy:

- Tao chưa thắng.

- Chưa thắng? - Quý ròm ngạc nhiên, nó không hiểu đối thủ định bày kế gì nữa đây.

Tắc Kè Bông gật gù:

- Ủ, chưa thắng! Khi nào thằng Tiểu Long mở miệng nhận thua thì lúc đó tao mới gọi là thắng!

Quý ròm tức điên:

- Dẹp mày đi! Thua là thua chứ không mở miệng nhận thua gì cả!

- Đẹp mà thì có! - Tắc Kè Bông quắc mắt - Mà có chịu dang ra không thì bảo!

Quý ròm nghiêng răng ken két . Nhưng nó chưa kịp ngoác miệng nguyên rủa thì Tiểu Long đã buông một tiếng thở dài:

- Tao chịu thua!

Vừa nói Tiểu Long vừa chống tay lóp ngóp bò dậy.

Tắc Kè Bông phồng mũi:

- Như vậy mới gọi là biết điều chứ!

Rồi nó háng giọng phán:

- Nếu đã chịu thua thì từ nay về sau mà phải tôn tao làm thủ lĩnh!

- Mà là thủ lĩnh!

Tiểu Long xụi lơ đáp, bấp chập cú thúc của Quý ròm vào mạng mỡ.

Tắc Kè Bông vẫn chưa chịu thôi:

- Thủ lĩnh bảo làm gì mà cũng phải làm!

Nghe tới đây, Quý ròm nóng gáy:

- Đẹp! Mà đâu phải là cha người ta!

- Tao không hỏi mà! - Tắc Kè Bông trừng mắt, rồi nó quay sang Tiểu Long - Sao, mà đồng ý không?

Tiểu Long quệt mũi:

- Chẳng lẽ mà bảo tao làm bậy tao cũng phải nghe theo?

Tắc Kè Bông búng tay:

- Mà khỏi lo điều đó! Những gì tao bảo mà làm chẳng có gì là bậy bạ hết!

Quý ròm lại lộn tiết chen vào:

- Không bậy bạ cũng không làm!

Trong khi Quý ròm nộ khí xung thiên thì Tiểu Long cau mày tư lự. Nó không ngờ Tắc Kè Bông được đăng chân lần đăng đầu, ra hết yêu sách này đến yêu sách khác để bắt chẹt nó. Nhưng đã lỡ nhin nhục đến mức này, Tiểu Long không muốn phá hỏng hết chỉ trong một phút tức khí. Dù sao mình cũng chẳng ở đây mấy ngày nữa, có đồng ý nghe theo mệnh lệnh của nó cũng chẳng hại gì! Tiểu Long nhủ bụng và khẽ gật đầu:

- Nếu không làm bậy gì được!

Sự ngoan ngoãn ngoài tưởng tượng của đối thủ khiến Tắc Kè Bông như nở từng khúc ruột. Nó toét miệng cười:

- Nói phải giữ lời đấy nhé!

Rồi sau khi héch mặt lên trời và đánh mắt một lượt quanh đám khán giả lúc này đã tủa hản ra bãi cỏ rộng ven suối để thị uy, Tắc Kè Bông quay sang ba tên thủ hạ, khoát tay:

- Đi!

Sau khi bọn Tắc Kè Bông nghênh ngang kéo đi, đám bạn của thằng Lượm cũng bỏ về luôn. Trưa nay chúng náo nức kéo đến cốt để xem anh thằng Lượm “rửa hận” giùm bọn chúng, rốt cuộc Tiểu Long đánh đám chẳng ra ôn gì. Tắc Kè Bông chẳng bị hạ nhục thì chớ, nhân trận thắng áp đảo này, càng có cớ để thêm hống hách. Lòng đầy thất vọng, cả bọn lếch tha lếch thếch ra về, trong bụng chửi thằng Lượm tới tấp.

Rốt cuộc trên bãi cỏ mênh mông bây giờ chỉ còn lại hai người. Tiểu Long day mặt một phía, Quý ròm day mặt một phía, cả hai ngồi bất động, lẻ loi và thiếu não như hai con gà rù. Lâu thật lâu, chẳng ai nói với

ai một lời, dù mặt trời càng lúc càng đỏ lửa trên vai rất bỏng và bên dưới chỗ ngồi hơi đất ban trưa không ngừng hừng hực bốc lên.

Quý ròm buồn nẫu ruột. Cho đến lúc này nó vẫn không tin vào những gì tai vừa nghe mắt vừa thấy. Nó không thể cắt nghĩa được tại sao Tiểu Long lại có thể đánh thua Tắc Kè Bông một cách dễ dàng như thế. Tệ hơn nữa, thằng bạn thân yêu của nó lại sợ hãi đối thủ đến mức chấp nhận tuốt tuần tuốt mọi điều kiện lao xược của thằng Tắc Kè Bông khốn kiếp kia. Thật tức chết đi được!

Ôm nỗi hậm mực như ôm một quả cầu gai trong bụng nên khi Tiểu Long quay qua khều vai nó “Thôi về!”, Quý ròm cúi kính hất tay bạn ra:

- Mày muốn về thì về trước đi! Tao ngồi đây!

Rồi dường như thấy hờn lầy như vậy chưa hả tức, nó quay phắt lại, gầm gừ:

- Hôm nay mày làm sao thế?

Tiểu Long thần thờ:

- Tao có làm sao đâu!

Dáng điệu ủ rũ của Tiểu Long chẳng khiến Quý ròm động lòng tí ti. Nó tiếp tục hoành hợ:

- Không làm sao mà mày đánh đỡ quờ quạng cứ như xắm mắt gậy thế? Thế những cú đá liên hoàn hôm trước mày biểu diễn ở trên trường đấu rồi?

Câu hỏi cuối cùng vừa buột ra khỏi miệng. Quý ròm bỗng thấy óc mình lóe lên như có một tia chớp chạy ngang qua. Thôi rồi! Như vậy là thằng mập này giả bộ rồi! Đến lúc này, Quý ròm mới nhớ môn Taekwondo của Tiểu Long là môn võ chủ yếu sử dụng đòn chân. Hôm Tiểu Long trở tài đẳng sau lớp, Quý ròm đã từng thấy nó tung những cú đá thẳng, đá xoay, đá chẻ sấm sét như thế nào. Mười thằng Tắc Kè Bông mà trúng phải một cú đá như thế cũng học máu mồm máu mũi chứ đừng nói là một thằng. Nhưng trong cuộc giao đấu khi nãy, Tiểu Long đã hoàn toàn không sử dụng một cú đá nào. Nó chỉ dùng tay và... lưng đánh đỡ. Rõ ràng thằng mập này đã không chịu giở sở trường của mình. Nhưng ngay cả trong trường hợp chỉ đánh nhau bằng tay, Quý ròm tin rằng Tắc Kè Bông cũng không thể chịu nổi những nắm đấm sắt vốn thường xuyên độ sức với những bao cát treo lủng lẳng sau vườn của Tiểu Long, nếu Tiểu Long thực bụng muốn thắng đối thủ.

Nhưng thằng mập này ngày hôm nay lại không muốn thắng! Quý ròm gật gù nhủ bụng. Sau khi tìm được nguyên nhân giải thích trận thua tan nát của Tiểu Long, những phiền muộn trong lòng Quý ròm đã vơi gần hết. Bây giờ chỉ còn đọng lại những dấu hỏi to tướng. Vì vậy trong khi Tiểu Long còn đang bối rối tìm cách giải thích lối đánh “gãi ngứa” của mình, Quý ròm đã háng giọng cười mát:

- Thôi đừng có vờ vịt nữa! Nói cho tao biết đi! Tại sao mày giả bộ đánh thua thằng Tắc Kè Bông?

Biết Quý ròm đã khám phá ra bí mật của mình, Tiểu Long chẳng buồn đóng kịch nữa. Nó thở dài:

- Tao không muốn làm nó mất mặt trước bọn trẻ trong làng!

Quý ròm trở mắt:

- Thế sao mày còn hẹn nó ra đây đánh nhau làm chi?

Tiểu Long cười khỏ:

- Lúc hẹn với nó, tao định ninh chỉ có tao, mày với nó! Nếu chỉ có ba đứa, tao đã hạ nó rồi! Ai ngờ tụi nhóc kéo tới đông như vậy!

Rồi như không kèm được, Tiểu Long khụt khịt mũi búi ngùi dốc bầu tâm sự.

Quý ròm ngồi im nghe, thần thờ, xao xuyến. Khổ nhục kế của bạn khiến lòng nó băng khuâng quá đỗi. Và bất giác nó cảm thấy xấu hổ thâm. So với bạn, nó vô tâm và hời hợt hơn nhiều. Nó chỉ nghĩ đến mình. Còn Tiểu Long không vậy, Tiểu Long bao giờ cũng nghĩ đến người khác.

5. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 09

Chương 9

Sau trận đại bại của Tiểu Long trước Tắc Kè Bông ngoài bờ suối, mặt mày thẳng Lượm buồn xo.

Tiểu Long và Quý ròm đã thỏa thuận sẽ không nói sự thật cho thằng Lượm biết, sợ nó ngứa miệng đi nói tràn lan, Tắc Kè Bông nghe được sẽ tìm tới khiêu khích tiếp.

Vì vậy, trong mắt Lượm lúc này Tiểu Long chỉ là một võ sĩ dỏm, một võ sĩ hạng tép. Nỗi buồn thần tượng sụp đổ khiến tay chân nó xụi lơ, y như chết rồi.

Buổi chiều nó dắt bò đi chăn một chút xiu rồi lại dắt về.

Ba nó hỏi:

- Sao hôm nay con về sớm vậy?

Nó nói dối:

- Con bị nhức đầu.

Tiểu Long hỏi:

- Sao hôm nay mày về sớm vậy?

Nó nói thật:

- Tụi bạn trêu em tối mày tối mặt, không chuồn về chả lẽ lại chui xuống đất?

Giọng điệu hờn dỗi của Lượm khiến Tiểu Long thắc thỏm:

- Tụi bạn trêu mày chuyện gì?

- Thì chuyện anh đánh nhau với thằng Tắc Kè Bông đó! Em khoe tụi bạn là anh sẽ bẻ cổ thằng Tắc Kè Bông như bẻ răng gà, ai ngờ...

Tiểu Long khịt mũi:

- Tại mày chứ bộ! Tao đã dặn mày đừng nói chuyện tao đánh nhau với bất cứ một đứa nào, ai bảo mày đi nói tùm lum chi!

Lượm gãi đầu:

- Thì em đâu có biết anh đánh đấm ẹ đến thế! Nghe anh hùng hổ “Tao không muốn bất cứ ai chứng kiến cảnh tao hạ thằng Tắc Kè Bông”, em cứ tưởng thật! Làm sao em biết được trong bụng anh sợ người ta chứng kiến cảnh thằng Tắc Kè Bông hạ anh!

Suy diễn của thằng Lượm khiến Tiểu Long dở cười dở mếu. Nó đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt:

- Ủ, tao đánh đấm chẳng ra ôn gì cả!

Lượm tính chì chiết Tiểu Long thêm mấy câu nữa nhưng thấy ông anh tiu nghỉu thừa nhận sự bất tài của mình, nó đâm tội bèn hạ giọng:

- Thế anh không chó võ thật à?

Tiểu Long nhăn mặt:

- Tao có nói với mày là tao có võ bao giờ đâu!

- Anh không nói nhưng anh Tuấn nói! - Lượm vung tay - Anh Tuấn bảo anh mê học võ lắm! Ảnh còn nói anh học tới đai đen đai đỏ gì đó lận!

Tiểu Long gãi tai:

- Chắc anh Tuyền kể về anh Tú mà mày nghe lộn qua tao!

Câu nói của Tiểu Long làm Lượm ngẩn ngơ. Nó thộn mặt ra một hồi rồi gật gù chép miệng:

- Ủ, chắc là em nghe lộn!

Nói xong, nó cẩn thận dặn Tiểu Long:

- Nếu anh không có võ thì từ nay về sau đừng đánh nhau với ai làm chi! Đứa nào chọc ngoạc hoặc trêu tức anh, anh cứ mặc xác nó! Không nhịn được thì anh bảo em với anh Quý! Em với anh Quý sẽ “trả thù” giùm anh!

Thái độ anh hùng của Lượm khiến Tiểu Long vừa cảm động lại vừa buồn cười. Nghe Lượm đòi che chở cho mình, Tiểu Long đã phát sốt, lại nghe nó tính cậy sức của Quý rùm, Tiểu Long càng muốn xỉu! Lóc chóc cỡ thằng Lượm đi đánh nhau đã chẳng ăn ai, lại kéo theo “võ sĩ Oshin” Quý rùm thì chẳng khác nào thằng chết trôi lôi thằng chết đuối! Tiểu Long cũng không ngờ sau cuộc bại trận hồi trưa, “uy tín” của mình lại xuống thấp đến thế. Đến như thằng oắt Lượm mà cũng đòi làm bảo vệ cho mình thì đúng là nó xem mình là thứ trời gà không chặt thật! Tiểu Long đáp mà miệng méo xẹo:

- Mày cứ yên tâm! Bây giờ ai đụng đến tao, tao cũng nhịn tất tần tật!

Thấy ông anh tuân lời mình răm rắp, Lượm khoái lắm. Nó ưỡn ngực:

- Ủ, anh cứ nhịn đi, mọi chuyện để em lo!

Nhìn bộ tịch hùng dũng của Lượm, Tiểu Long đột nhiên muốn trêu nó, bèn làm bộ ngây thơ:

- Nhờ thằng Tắc Kè Bông lại tìm đến gây sự nữa thì sao?

- Thằng Tắc Kè Bông hả? - Mắt Lượm chớp lia - Em nghĩ là... nó sẽ không khiêu khích anh nữa đâu! Nó chẳng hạ anh rồi là gì!

Tiểu Long so vai:

- Tao nói là “nhỡ” chứ bộ! Biết đâu có một lúc nào đó nó chẳng ngứa ngứa tay chân!

Lượm ngáp ngừng:

- Nếu vậy thì em sẽ...

- Mày sẽ làm gì?

Lượm tắc lưỡi:

- Em sẽ méc dì em!

- Tưởng sao! - Tiểu Long cười khì - Nếu chống lại thằng Tắc Kè Bông bằng cách méc thím Năm Sang thì tao méc cũng được, cần gì tới mày!

Bị Tiểu Long chọc quê, Lượm lớn lên bỏ chạy mất.

Lượm nói đúng. Từ khi Tiểu Long mở miệng xin thua và tôn nó làm thủ lĩnh, Tắc Kè Bông không màng khiêu chiến hay gây gổ nữa. Thủ lĩnh ai lại đi khiêu chiến với thuộc hạ. Đã là thủ lĩnh thì chỉ có ra lệnh. Nó kêu:

- Tiểu Long!

- Gì?

- Mày đi kiếm thằng Năng tới đây cho tao! Tao cần bàn với nó về kế hoạch đối phó

với bọn Xóm Dưới!

Cái giọng sai bảo hách dịch của Tắc Kè Bông làm Tiểu Long nóng mặt. Nó định ngoác miệng cự nự lại nhưng sức nhớ mình đã đồng ý “thủ lĩnh bảo gì cũng phải làm”, nó đành xuống giọng:

- Lát nữa đi! Tao đang uốn dờ cái cần trúc!

- Không có lát nữa gì hết! - Tắc Kè Bông sầm mặt - Tao đang cần gấp thằng Năng ngay bây giờ!

Tiểu Long gãi mũi:

- Nhưng tao đâu có biết thằng Năng là thằng nào!

Tắc Kè Bông hất mặt về phía Lượm:

- Kêu thằng Lượm dẫn mày đi!

Nãy giờ chứng kiến cảnh Tắc Kè Bông ra oai với ông anh mình, Lượm đã phát bực. Nhưng thấy Tiểu Long không lộ phản ứng gì, nó cố nhịn. Bây giờ thấy Tắc Kè Bông được đầu voi lại đòi đầu ngựa, dám sai phái cả tới mình, nó “hứ” một tiếng và chìa cùi chỏ ra:

- Đi cái này này!

Đang điệu võ dương oai trước tên thuộc hạ mới kết nạp, thành linh bị cái cùi chỏ của thằng Lượm làm mất hết uy phong, Tắc Kè Bông xạm mặt. Mắt nó long sòng sọc:

- Tao tản cho mày một trận bây giờ! Bộ mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hả ?

- Đổ cái...

Thấy Lượm thò tay xuống quần chuẩn bị văng bậy, Tiểu Long liền kéo tay nó:

- Mặc xác nó! Mày cứ dẫn tao đi kiếm thằng Năng đi!

Quý ròm nãy giờ ngồi im bên cạnh nghe vậy liền vọt miệng:

- Tao đi nữa!

Tiểu Long đứng dậy mỉm cười nhìn bạn:

- Ủ, cả ba đứa cùng đi!

Thái độ bình tĩnh của Quý ròm bữa nay khiến Tiêu Long rất cảm kích. Thường ngày Quý ròm tính tình nóng nảy, gặp những trường hợp như thế này dễ gì nó chịu ngồi yên. Nhưng từ khi biết được nỗi khổ tâm của bạn mình, Quý ròm cố gắng kiềm chế để giúp bạn đạt được ý nguyện. Tiêu Long đã không muốn hạ nhục đứa con riêng của thím Năm Sang để khỏi gây sóng gió trong nhà và chính vì vậy nó phải bấm bụng chịu bao tủi nhục, lẽ nào trong một phút bốc đồng mình lại vô tình tạo nên bão táp phong ba? Quý ròm nghĩ vậy và mặc Tắc Kè Bông làm trời làm đất, nó chẳng màng đôi co, cự cãi.

Nhưng Lượm thì không vậy. Nó chẳng nề nang hay úy kị gì Tắc Kè Bông. Trên đường đi, Tiểu Long hỏi nó:

- Trước nay mày sợ thằng Tắc Kè Bông lắm mà?

- Ủ.

- Sao bây giờ mày không sợ nữa?

Lượm nhe răng cười:

- Từ ngày có anh về, em tự dưng không sợ nó nữa!

Tiểu Long khịt mũi:

- Lúc tao mới về thì khác! Lúc đó mày tưởng tao có võ nên mày không ngán thằng Tắc Kè Bông ! Còn bây giờ đã biết tao to con nhưng lại yếu như sên, sao mày vẫn chẳng coi nó ra “kỳ-lô gam” nào hết vậy?

Lần này thì Lượm lúng túng. Nó ngắc nga ngắc như một hồi rồi chép miệng:

- Em cũng chẳng rõ! Chắc tại thấy nó hiếp đáp anh đủ thứ, em tức quá nên... quên cả sợ!

Câu trả lời thật thà của Lượm khiến Tiểu Long bất giác nghe cay cay nơi sống mũi. Lặng đi một lúc, nó thò tay quàng vai em, kịu dằng nói:

- Lần sau mày đừng thêm tức giùm tao nữa! Tụi tao chỉ còn ở chơi hai, ba ngày nữa thôi, thằng Tắc Kè Bông có muốn sai vặt cũng chẳng sai được bao lâu! Còn mày ở chung nhà với nó, nếu mày cứ chọc tức nó, nó khùng lên nó đánh mày, mày biết chạy đi đâu?

- Em chẳng chạy đi đâu sất! - Lượm lầu bầu - Lần này nếu nó còn bắt nạt em, em sẽ méc dì Năm Sang! Em chẳng nhịn nó nữa!

Không biết Tắc Kè Bông có nghe được câu nói đó của thằng Lượm không mà những ngày sau đó, nó tuyệt nhiên không buồn đụng đến đứa con riêng của dượng nó.

Tắc Kè Bông chỉ tìm cách đề đầu còi cổ Tiểu Long. Cứ chốc chốc nó lại gọi giật:

- Tiểu Long!

Khiến thằng này mặt xù như bún:

- Gì?

- Mày chạy ra cây ổi sau vườn chặt giùm tao mấy cái gọng ná!

- Chi vậy?

Tắc Kè Bông xoa ngực:

- Tao đang cần “vũ khí” để mai một chiến đấu với tụi Dế Lửa!

Tiểu Long chỉ mong Tắc Kè Bông nêu lên “lý do riêng tư” để kiếm cớ thoái thác. Nhưng Tắc Kè Bông là đứa ranh ma. Những việc nó sai toàn là “công vụ” nên Tiểu Long không thể từ chối mệnh lệnh của “thủ lĩnh” được.

Tất nhiên Tắc Kè Bông thừa sức làm những chuyện dễ ợt đó. Nó cũng có thể sai phái bọn tay chân thân tín. Nhưng nếu vậy thì nó đâu có tỏ rõ uy quyền với Tiểu Long được. Nó cần phải cho Tiểu Long biết một khi đã đụng vào nó thì hậu quả sẽ như thế nào. Nó cần phải trả mối thù bị Tiểu Long ngang nhiên can thiệp vào trận đánh giữa nó với thằng Chút trưa hôm trước.

Tiểu Long không dần dần đến mức không hiểu Tắc Kè Bông muốn gì. Nó hiểu và nó nghiêng rằng chịu đựng. Bây giờ nó chỉ mong càng ít gặp mặt Tắc Kè Bông càng tốt. Đừng để Tắc Kè Bông trong thấy mặt, nó sẽ đỡ bị sai khiến, đỡ bị cong lưng chạy tới chạy lui.

Nhưng khổ nỗi, trước cái ngày Tiểu Long khép nép đặt mình dưới sự sai bảo của nó, Tắc Kè Bông hầu như thường xuyên vắng nhà. Suốt ngày, từ sáng đến tối nó đi long nhong ngoài đường, chẳng ai thấy mặt mũi nó đâu. Ngay cả giờ cơm, Tắc Kè Bông cũng không buồn xác về. Khi nào đói bụng, nó đảo qua nhà một lát, chui vào bếp lục cơm nguội ra ăn rồi tét thẳng. Tối, nó một mình một phản ở nhà sau. Mà cũng khuya lơ khuya lác, khi mọi người đã đi ngủ cả, nó mới lếch thếch mò về, phủi chân qua loa rồi chui vào chiếc mùng thím Năm Sang đã giăng sẵn. Cái thằng thoát ần thoát hiện như bóng ma như thế, từ ngày thu phục được tên “đệ tử” ở ngay cạnh mình là Tiểu Long lại dăm ra khoái cái cảnh ru rú trong nhà, chẳng buồn dời đi đâu lấy nửa bước, thế mới khổ!

Rốt cuộc, để tránh cái cảnh bị Tắc Kè Bông ra sai vào khiến, Tiểu Long tìm cách trốn ra khỏi nhà. Nếu mày không chuẩn thì tao chuẩn! Tiểu Long nghĩ bụng và lập tức chạy đi kiếm thằng Lượm:

- Chiều nay dắt bò đi ăn, mày cho tao và anh Quý đi theo với ghen?

- Chi vậy?

- Đi theo chơi thôi!

Lượm cắn môi:

- Đồi Cốt Cỏ xa lắm! Tụi anh đi không quen, mỗi chân chết!

Tiểu Long nhún vai:

- Mày đi được, chẳng lẽ tụi tao không đi được?

- Nhưng tụi em ngày nào cũng đi, quen rồi! - Lượm chớp chớp mắt - Còn anh với anh Quý thì khác!
- Chả khác tẹo nào cả! - Tiểu Long hừ mũi - Tụi tao không chỉ đi bữa nay! Ngày mai ngày mốt tụi tao cũng đi nữa!
- Quyết tâm của ông anh làm ông em há hốc miệng:
- Đi gì đi hoài vậy?
- Ủ! - Tiểu Long lại nhún vai - Trước khi về lại thành phố, tụi tao muốn đi đây đi đó cho biết!
- Đột nhiên Lượm cười toe:
- Chứ không phải anh đi trốn thằng Tắc Kè Bông hả?
- Tiểu Long bị ông em quý quá thành linh “kê tử đứng” vào miệng, mặt liền nghệt ra:
- Ai bảo mày vậy?

6. Tập 8- Bắt Đèn Hoa Sứ - Chương 10

Chương 10

Cách đây chẳng biết mấy trăm hay mấy ngàn năm, ông bà ta dường như đã biết trước sẽ có ngày thằng Tắc Kè Bông đối xử với Tiểu Long cặn tàu ráo máng như thế nên đã đặt ra những câu tục ngữ đại loại như “Mất tiền mua mâm thì đâm cho thủng”, “Mất tiền mua thúng thì đựng cho mòn” để ám chỉ hành động không đẹp của nó. Đã bỏ công sức ra để “chính phục” đối thủ, Tắc Kè Bông chẳng dại gì để đối thủ nhờn nhờ. Chính vì vậy nó đành hy sinh thói quen chạy nhảy ngoài đường để nằm lì ở nhà sai phái Tiểu Long cho bồ ghét.

Và cũng cách đây với một quãng thời gian dài như vậy, ông bà ta cũng thấy trước cái buổi chiều Tiểu Long lêu đêu đi theo thằng Lượm xuống đồi Cát Cỏ để khỏi phải phục tùng những mệnh lệnh không bao giờ chấm dứt của Tắc Kè Bông nên đặt thêm những câu khác như “Tránh mả lại ngã phải mồ” hoặc “Tránh anh một chai, gặp anh hai lọ” để ám chỉ chuyện đi xui rủi của nó.

Tiểu Long gặp xui rủi là phải. Bởi vì khi quyết định mon men theo thằng Lượm, nó quên băng ngày hôm qua thằng em mình bị bạn bè ngoài bãi thả chế hạo đến tối tắm mặt mũi, đành phải đánh bò về ngay giữa cái bóng của nó còn cụt ngắn trên đường, chưa liềm được tới bờ ruộng.

Tiểu Long quên băng. Quý ròm quên băng. Và ngay cả thằng Lượm cũng quên băng. Đứa nào cũng chỉ nhớ mỗi một chuyện là làm sao tránh thật xa, càng xa càng tốt, thằng Tắc Kè Bông quen bắt mọi người vâng phục kia.

Đồi Cát Cỏ không quá xa như thằng Lượm hù. Qua khỏi cầu, đi thêm khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa là ngọn đồi đã hiện ra lừng lững trước mắt.

Đồi Cát Cỏ cũng chẳng giống chút gì với sự hình dung của Tiểu Long. Đồi không phủ toàn cỏ mà ngược lại, cây cối um tùm. Thấp thoáng giữa lùm cây rậm rạp kia là một ngôi nhà hoang, tường mái lở lói, rêu phong.

Thằng Lượm chỉ tay vào ngôi nhà trên đồi, rụt cổ nói với Tiểu Long và Quý ròm:

- Đó là ngôi nhà ma!

Tiểu Long cười:

- Xạo đi mày!
- Em xạo anh làm chi! - Lượm mím môi - Hằng tuần cứ đến tối thứ bảy là ma lại thấp đèn bày tiệc trong ngôi nhà này! Có khi còn đốt pháo bông nữa!

Quý ròm “xì” một tiếng:

- Tao cóc tin! Ma gì lại đốt pháo bông!

Bị hai ông anh nghi ngờ, Lượm tức lắm. Nó chỉ tay ra phía trước:

- Không tin, tụi anh hỏi mấy đứa này mà xem! Đứa nào mà chẳng thấy ma đốt đèn!

Lúc này, bọn Tiểu Long đã đi tới chân đồi. Ngược hẳn với ngọn đồi nhiều cây ít cỏ, bao quanh chân đồi là những bãi cỏ dày rậm, tươi tốt và trải xa tít. Lổ nhỏ trên tấm thảm xanh mượt đó cơ man những trâu bò hoặc đang đứng đỉnh nhai cỏ hoặc đang gồ lưng nằm mọp một cách thanh thoi. Cũng có những cặp “nhàn cư vi bất thiện”, rủ nhau dạng chân vênh vênh húc hơi cho đỡ ngứa trước những tiếng la oai oái của những ông chủ oắt tì không ngừng tập tễnh chạy tới chạy lui tìm cách can ngăn.

Tụ về đây là những bọn trẻ Xóm Trên lẫn Xóm Dưới. Cũng như con suối làng, đồi Cát Cỏ là khu vực hòa bình nên không xảy ra những chuyện đánh nhau. Chôn chặt mỗi thù địch tận đáy lòng, bọn trẻ hai xóm tụ tập từng đám chơi u, chơi đá cỏ hoặc chia phe quần thảo với những quả bóng quần bằng lá dừa.

Nhác thấy thằng Lượm lững thững đi tới, lại dắt thêm hai đứa lạ hoặc lạ hươ sau lưng, bọn trẻ ngừng cuộc chơi, quay lại dòm.

Một đứa tò mò hỏi đứa bên cạnh:

- Thằng Lượm dẫn theo ai vậy mà?

- Không biết! - Thằng này vừa lác đầu đã chột nhó ra trận đánh nó chứng kiến hôm nọ ngoài bờ suối, liền reo lên - A, hai đứa này là anh thằng Lượm ở thành phố về chơi!

Rồi nó chỉ tay vào Tiểu Long, nói oang oang ra vẻ khoe khoang hiểu biết:

- Thằng này là thằng Tiểu Long, hôm trước bị thằng Tắc Kè Bông quay như quay đế ở ngoài suối đó!

Cái chuyện Tiểu Long bị Tắc Kè Bông làm nhục ngoài suối tất cả trẻ con Xóm Trên lẫn Xóm Dưới đều nghe kể nhưng không phải đứa nào cũng có may mắn chứng kiến cuộc thư hùng hiếm có đó. Vì vậy, vừa nghe thằng nhóc nọ hô hoán lên, bọn trẻ liền đổ xô lại đứa thoát đầu anh hùng nhận lời thách đấu với thủ lĩnh Xóm Trên và sau đó quy lụy xin thua một cách nhục nhã là cái đứa như thế nào.

Không chỉ xem, bọn trẻ còn chỉ trỏ và xì xào bình phẩm:

- Thằng này tướng tá trông cũng ngon mà sao lại nhát như cáy thế không biết!

- Thằng này chắc tuổi con thỏ!

Một đứa cười rúc rích:

- Tại mày không biết đó thôi! Nó có món võ lưng hay lắm! Thằng Tắc Kè Bông vừa tung đòn ra là nó lập tức đưa lưng đỡ “bịch, bịch, bịch”!

- Tao hiểu rồi! - Đứa kia “đế” thêm - Thế võ này chuyên dùng để tiêu hao sức lực đối thủ! Đấm một hồi thế nào đối thủ chả mỗi rục cả tay!

Những lời châm chọc liên tục vang lên bên tai khiến Lượm, Tiểu Long và Quý ròm xám mặt. Ba đứa không ngờ lại rơi vào một tình huống éo le như thế.

Khi này lếch thếch theo sau đuôi bò, Tiểu Long đã hí hửng mừng thầm. Nó không ngờ chờ đón nó ở chân đồi Cát Cỏ là những lời giễu cợt còn tai ác gấp mấy lần những sự sai vật của Tắc Kè Bông. Vì vậy, định hỏi bọn trẻ về chuyện những con ma thấp đèn bày tiệc trong ngôi nhà hoang để xem thằng Lượm nói thật hay bịa chuyện, nhưng chưa kịp mở miệng Tiểu Long đã thấy tay chân cứng đờ, miệng á khẩu.

Ở bên cạnh, Quý ròm cũng chẳng hơn gì. Sự nhanh nhẩu hằng ngày biến đầu măt, nó cứ đứng ngây ra như gỗ, bụng phân vân không biết nên gồng mình ở lại hay kéo nhau bỏ về quách.

Thấy hai ông anh thần người ra, mặt mày hoang mang sững sờ, Lượm áy náy vô kể. Nó nhìn đám bạn, cười gượng gạo:

- Thôi đi! Bộ hết chuyện rồi sao tụi mày cứ nói hoài chuyện đó vậy?

Một đứa cười hề hề:

- Chuyện hấp dẫn như vậy mà không nói thì biết nói chuyện gì?

Trong lúc Lượm mặt nhăn mày nhíu chưa biết đáp ra sao thì một thằng nhóc tướng tá dềnh dàng vạch đám đông bước vào. Vừa thoáng thấy thằng nhóc nọ, mặt Lượm bất thần biến sắc:

- Mày muốn gì đây Dế Lửa!

Dế Lửa không thèm trả lời Lượm. Nó bước thẳng đến trước mặt Tiểu Long, nheo mắt hỏi:

- Mày là thằng bữa trước đánh nhau với thằng Tắc Kè Bông đây hả?

Tiểu Long chưa kịp hé môi thì tụi nhóc đứng ngoài đã nhao nhao:

- Đúng rồi đó Dế Lửa! Nó chính là đứa bị thằng Tắc Kè Bông cho “cạp đất” ngoài suối đó! Tướng tá coi ngon vậy chứ nhát hít à!

Tiểu Long đành nín thở chờ đợi Xóm Dưới sẽ hòa vào với bọn nhóc để chế nhạo mình, nhưng hành động của Dế Lửa đã ra ngoài tiên đoán của nó.

Mắt quắc lên, Dế Lửa quay nhìn bọn nhóc, hừ mũi nạt:

- Tụi mày ngu bở xừ! Một đứa dám công khai đấu tay đôi với thằng Tắc Kè Bông dù thắng hay thua vẫn là một anh hùng!

Rồi chẳng buồn đếm xỉa đến vẻ ngơ ngác của bọn nhóc, Dế Lửa lại quay sang Tiểu Long, mỉm cười hỏi:

- Hôm trước chính mày đã giải thoát cho thằng Chút em tao phải không?

Thấy thủ lĩnh Xóm Dưới bất ngờ ra mặt bênh vực anh mình, Lượm ngạc nhiên một cách sung sướng. Và nó bày tỏ sự sung sướng đó bằng cách vọt miệng đáp ngay:

- Đúng rồi đó! Hôm đó nếu anh tao không ra tay thì thằng Chút đã te tua như cái mền rách rồi!

Dế Lửa đang gật gà gật gù cố nghĩ một cây hay ho để khen tặng ân nhân của em mình thì tiếng thằng Tắc Kè Bông đột ngột vọng tới:

- Tiểu Long ơi! Dượng Năm kêu mày về nhà ngay kìa!

Sự xuất hiện đột ngột của Tắc Kè Bông làm Lượm, Tiểu Long và Quý rờm giật thót. Tiểu Long quay lại, chột dạ hỏi:

- Chú Năm kêu tao về chi vậy?

Tắc Kè Bông đáp, nó vẫn đứng tít đằng xa:

- Tao không biết! Hình như dượng Năm định nhờ mày đi xay bột về đổ bánh hay sao ấy!

Tới đây thì Tiểu Long lơ mơ đoán ra. Chắc chắn là vừa rồi chú Năm sai Tắc Kè Bông đi xay bột. Tắc Kè Bông định sai lại Tiểu Long. Nhưng tìm quanh quất không thấy Tiểu Long và Quý rờm đây, nó đoán hai đứa này theo thằng Lượm xuống đồi Cát Cỏ “lánh nạn” nên âm thầm lần xuống tận đây để kêu về.

Trong khi Tiểu Long đang tán thoả lưỡng nan, không biết có nên nghe theo lời Tắc Kè Bông hay không thì Dế Lửa và ba, bốn đứa thuộc loại đầu đàn của phe Xóm Dưới lừ lừ tiến lại chỗ Tắc Kè Bông đang đứng.

Đối với trẻ con Xóm Dưới, xưa nay Tắc Kè Bông vẫn nổi tiếng là một “hung thần”. Thằng nhóc nào của Xóm Dưới có việc phải đi ngang Xóm Trên, lỡ ngớ lộn vào tay Tắc Kè Bông thế nào cũng ôm ba, bốn cục u chạy về. Việc nó cùng đồng bọn quần thẳng Chút tới tá hôm nọ chỉ là một trong những “thành tích” bắt nạt của nó.

Tất nhiên Tắc Kè Bông biết thừa bọn Xóm Dưới đứa nào cũng thù mình tận xương tủy. Vì vậy, chả bao giờ nó dám bén mảng đến lãnh địa đối phương. Việc đi hốt thuốc cho ông ở nhà thầy Giáo Hóa, nó toàn đùn

cho thằng Lượm đi xuống Xóm Dưới cùng lắm chỉ bị cốc đầu đá dít vài cái. Còn Tắc Kè Bông mà lọt vào tay đối phương, dám nó sẽ bị Đế Lửa và bọn đàn em treo lên ngọn cây để ba ngày ba đêm cho quạ mổ.

Ngay cả đồi Cát Cỏ là khu vực hòa bình, Tắc Kè Bông cũng không bao giờ dám mò tới. Hôm nay vì quá căm thù về trò trốn tránh láu cá của Tiểu Long, nó đành phải bấm bụng phá lệ, dẫn xác xuống đồi Cát Cỏ mong “truy nã” cho bằng được tên thuộc hạ ranh ma và lười biếng kia.

Dù sao Tắc Kè Bông cũng không phải là một tên ngốc. Khi lên đường đi truy lùng Tiểu Long, nó tin tưởng một cách chắc chắn rằng bọn Xóm Dưới sẽ không dám vi phạm bản “hiệp ước hòa bình” dành cho đồi Cát Cỏ. Bởi hành động như vậy chẳng khác nào tự sát: con suối duy nhất chảy qua làng sẽ lập tức trở thành vùng cấm địa đối với Đế Lửa và đàn em!

Nhưng bây giờ, tự dưng thấy Đế Lửa dẫn theo ba tên bộ hạ lừng lững tiến lại, Tắc Kè Bông hơi tốt. Nó đã cảnh giác đứng tuốt đằng xa rồi, bây giờ lại lùi thêm một bước và liếc môi hoang mang hỏi:

- Tụi mày định làm gì vậy?

Đế Lửa cười hề hề:

- Bữa trước mày làm gì em tao thì bữa nay tao làm y như vậy!

Câu nói đầy hăm dọa của đối thủ khiến Tắc Kè Bông tái mặt:

- Mày đừng quên đây là đồi Cát Cỏ!

Đế Lửa có vẻ khoái trá trước vẻ sợ hãi của Tắc Kè Bông. Nó nheo nheo mắt:

- Mày sồn ra quần rồi hả?

- Tao chả sồn siếc gì sất! - Tắc Kè Bông cố nói cứng - Tao chỉ không muốn vi phạm những gì hai bên đã giao hẹn thôi!

Đế Lửa khẽ nhún vai. Nó quay ra sau nháy mắt với ba tên thuộc hạ rồi hất đầu về phía Tắc Kè Bông:

- Mày đi đi! Tao chỉ đùa với mày tí thôi!

Tắc Kè Bông không thấy cái nháy mắt kín đáo của đối thủ. Nghe Đế Lửa đồng ý để cho mình đi, nó thở phào một hơi nhẹ nhõm và đưa tay ngoắc Tiểu Long:

- Đi mày!

Chẳng biết làm sao, Tiểu Long đành quay sang Lượm:

- Tao về trước nghen!

- Tao về với mày!

Quý ròm hùa theo và nó cầm tay Tiểu Long kéo đi.

Tắc Kè Bông không nhìn thấy Đế Lửa ra hiệu cho đồng bọn nhưng lũ nhóc quanh đó đều trông rõ mồn một. Vì vậy khi Tắc Kè Bông dẫn Tiểu Long và Quý ròm rời khỏi khu vực đồi Cát Cỏ, bọn chúng không tản ra mà vẫn xúm xít vào một chỗ phấp phỏng ngẩn cổ trông theo.

Quả như bọn nhóc dự đoán, khi bọn Tắc Kè Bông đã rời xa bãi thả và chuẩn bị đặt chân lên con đường đất nối liền hai xóm, Đế Lửa và ba tên đàn em lập tức chuyển mình rượt theo. Chúng không chạy trên lối mòn xuyên qua bãi cỏ, mà băng đồng để đón đầu đối thủ.

Lúc mới rời gót khỏi đồi Cát Cỏ, Tắc Kè Bông vừa đi vừa chốc chốc ngoái đầu nhìn lại phía sau nhưng chẳng thấy gì khả nghi, do đó khi đặt chân lên con đường làng nó ung dung đi thẳng, chẳng buồn ngo ngoáy đầu nữa, một phần nó không muốn Tiểu Long và Quý ròm khám phá ra nỗi lo âu trong lòng nó, phần khác nó nghĩ rằng mối đe dọa đã thực sự nằm lại phía sau lưng.

Vì định ninh như vậy nên khi kịp nhận ra mối đe dọa không nằm ở sau lưng mà đứng lù lù ngay trước mặt, miệng thẳng Tắc Kè Bông bỗng há hốc, không nói được một lời.

Đế Lửa đứng dạng chân giữa đường, tay chống ngang hông, cười đắc thắng:

- Đây đã ra ngoài khu vực đồi Cắt Cỏ, mày còn muốn trần trời gì nữa không?

Tắc Kè Bông phun nước bọt:

- Đồ hèn!

- Ha ha! - Dế Lửa ngửa mặt lên trời - Bốn thằng hộ pháp vậy đánh một đứa con nít mà bây giờ lại dám mắng người khác là đồ hèn!

Nói xong, nó bước tới một bước, từ từ xắn tay áo lên:

- Tao khác mày! Tao không lấy đông đánh ít! Mà chỉ muốn chơi tay đôi với thủ lĩnh Xóm Trên thôi!

Tắc Kè Bông định hét lên “Nhưng mà mày cậy mạnh hiếp yếu!” nhưng sức nhớ nói như vậy chẳng khác nào trát bùn vào mặt mình, nó liền im thít, mắt lảo lảo nghĩ kế.

Lúc này bọn trẻ ở chân đồi Cắt Cỏ chẳng còn thiết tha gì với nhiệm vụ trông nom bầy súc vật của mình nữa. Mặc lũ trâu lũ bò muốn làm gì thì làm, chúng ba chân bốn cẳng hề nhau chạy tới bao quanh “đấu trường” và giương cặp mắt hiếu kỳ lên chờ đợi những màn hấp dẫn sắp sửa diễn ra.

Trong đám khán giả lao nhao này chẳng thiếu gì đứa Xóm Trên nhưng một phần vì lực lượng phe Xóm Dưới quá đông, phần khác cuộc chạm trán giữa Dế Lửa và Tắc Kè Bông lần này hoàn toàn không mang ý nghĩa của cuộc đối đầu giữa hai phe mà chỉ là sự thanh toán cá nhân giữa hai thủ lĩnh nên bọn chúng chỉ đứng yên tò mò trở mắt lên nhìn.

Tắc Kè Bông tất nhiên cũng nhận ra số lượng áp đảo của bọn trẻ Xóm Dưới, hơn nữa đang ở trong lãnh địa của đối phương, nó chẳng dại gì hô hào và khích động hai phe đánh nhau. Cách tốt nhất là làm sao tránh được cuộc đụng độ với thằng Dế Lửa rồi tìm cách rửa hận sau! Tắc Kè Bông nhủ bụng và cố làm ra vẻ nghiêm nghị hắng giọng:

- Hôm nay tao không thể đánh nhau với mày được! Dượng tao đang chờ tao ở nhà!

Tắc Kè Bông bí quá, đem dượng ra đỡ. Nhưng chả ăn thua gì. Dế Lửa thu nắm đấm, xương ngón tay kêu răng rắc:

- Tao không cần biết dượng mày là ai!

Rồi nó giơ nắm đấm lên, cười khẩy:

- Dượng mày chờ mày ở nhà nhưng cái này đang chờ mày ở đây!

Thấy đối thủ có vẻ quyết ăn thua đủ, Tắc Kè Bông không giấu được vẻ bồn chồn. Nó nhón nhác nhìn quanh và bắt gặp trong đám đông gương mặt đỏ phừng phừng của thằng Lượm. Nghe Dế Lửa nói động đến ba mình, Lượm giận đến ứa gan. Nhưng biết mình chơi với Dế Lửa chẳng khác nào trúng trời đá nên nó đành nuốt giận làm thinh.

Dượng thằng Tắc Kè Bông là ba thằng Lượm. Nhưng ba thằng Lượm là chú Tiểu Long. Chính vì lẽ đó không chỉ có mặt thằng Lượm mới đỏ phừng phừng. Mặt Tiểu Long cũng đỏ phừng phừng. Nhưng cũng như Lượm, Tiểu Long mím môi đứng im. Nó định chờ coi sự thế ra sao. Hơn nữa, Dế Lửa mới vừa bênh nó, nó không tiện trở mặt.

Dế Lửa chân vẫn không ngừng bước tới. Nó to con gấp rưỡi đối thủ, khi cất bước lại có ý dậm mạnh xuống đất cho phát ra những tiếng “thình thịch” nên nom nó chẳng khác nào một con gấu.

Con gấu bước đến đâu, Tắc Kè Bông lùi đến đó. Mặt mày nó nháo nhác cứ như gà phải cáo, nom lo lắng hoang mang đến tội.

- Làm gì mày cứ lẩn như chạch thế?

Dế Lửa nhếch mép và vừa hỏi dứt câu, nó thỉnh linh nhảy xổ vào đối thủ và tung đòn nhanh như chớp xẹt. Tắc Kè Bông lật đật khua tay gạt. Nhưng đòn tay trái của Dế Lửa chỉ là cú đánh dứ. Chờ Tắc Kè Bông giơ tay lên, nó tung một cú tay phải mạnh như búa bổ và be sườn đối thủ.

Cú đòn trí mạng làm Tắc Kè Bông rên cả người. Nó kêu “hự” một tiếng và lảo đảo bật lùi ra sau.

Bị đau đòn, Tắc Kè Bông nổi khùng. Nổi sợ hãi bay vèo đầu mắt, nó đưa tay quẹt mũi và gườm gườm nhìn đối thủ:

- Được lắm! Bữa nay tao sẽ liều mạng với mày!

Và thay vì lùi bước, lần này vừa nói nó vừa khoa chân tiến tới.

Bộ tịch thoát hung hãn của Tắc Kè Bông không làm Đế Lửa nao núng. Nó vẫn đứng nguyên tại chỗ và híp mắt nhìn khuôn mặt bắt đầu lấm tấm những vệt đỏ của đối thủ, gật gù trên tức:

- Bữa nay tao cũng liều... lấy mạng mày!

Cũng như khi nãy, nói vừa dứt tiếng cuối cùng, Đế Lửa đã ra tay tấn công ngay. Phép đánh phủ đầu của Đế Lửa người xưa gọi là phép “sét đánh không kịp bưng tai”, nghĩa là tấn công bất ngờ, chớp nhoáng, đúng vào lúc đối phương không phòng bị nhất.

Nhưng lần này Tắc Kè Bông không rơi vào bẫy nữa. Vừa thấy Đế Lửa nhích chân, nó đã tràn người qua một bên tránh đòn và phản kích lại từ bên hông.

Trong thoáng mắt, hai đối thủ đã trao đổi cả chục “chiêu”. Tất nhiên Tắc Kè Bông trúng đòn nhiều hơn. Những cú đâm dững mãnh của Đế Lửa khiến nó liểng xiểng. Thỉnh thoảng Tắc Kè Bông cũng thoi trúng đối thủ được vài quả nhưng chẳng hề hấn gì cái thân hình to đùng như ông hộ pháp ở trong chùa kia.

Loạn đả một hồi, Tắc Kè Bông thở dốc. Nó vừa đánh vừa thụt lùi, chẳng mấy chốc đã áp lưng vào hàng rào khán giả bao quanh. Biết đương cự không nổi, đã mấy lần nó định tháo chạy nhưng cũng như trước đây nó và đồng bọn bao vây thằng Chút, bây giờ ba tên thuộc hạ bị con không kém gì chủ tướng Đế Lửa của chúng đang bịt nghẽn mọi đường thoát của nó.

Tắc Kè Bông mệt muốn đứt hơi. Đã vậy, những tiếng xì xầm của khán giả nhóc tì bên ngoài càng làm nó thêm nhụt chí:

- Kỳ này Tắc Kè Bông chết chắc!

- Đế Lửa tức vụ thằng Chút chắc chắn sẽ cắt đứt đuôi tắc kè!

Một ông nhóc Xóm Dưới đưa tay bịt mũi:

- Hình như thằng Tắc Kè Bông vừa ị ra quần! Tao nghe có mùi thoang thoang!

Lời nói và điệu bộ của thằng nhóc khiến đám khán giả cười rộ.

Tắc Kè Bông mặt xám xịt. Nó đưa tay lau mồ hôi trán và tự nguyện rửa cuộc mạo hiểm ngu ngốc hôm nay của mình. Chỉ vì nóng lòng truy nã Tiểu Long mà rốt cuộc nó rơi vào tay bọn Xóm Dưới, tha hồ cho thằng Đế Lửa làm tình làm tội, nhục ời là nhục!

Nhưng khổ nỗi, dường như đối thủ của nó vẫn chưa cho thế là đủ. Đế Lửa vẫn lừ lừ tiến tới, mắt nhìn chòng chọc vào bộ mặt thất thần của Tắc Kè Bông với vẻ khoái trá.

- Thế nào, ông bạn? Chịu nổi một vài cú đâm nữa chứ?

Đế Lửa hát hằm về phía đối thủ và từ từ cung tay lên. Trong khi Tắc Kè Bông cố hít hơi đầy lồng ngực để chuẩn bị đón nhận sự tra tấn của thủ lĩnh Xóm Dưới thì đám khán giả đứng ngoài không hện mà cùng đồng loạt nín thở. Tim đập dồn trong ngực, đứa nào đứa nấy cố mở căng mắt để xem điều gì sẽ xảy ra. Tất cả đều tin rằng ngay lúc này nếu Đế Lửa giáng cú đâm xuống, Tắc Kè Bông tất sẽ ngã lăn ra đất và khó bề gượng dậy nổi.

Nhưng đúng vào lúc các mạch máu trong người lữ nhóc căng ra như sợi dây đàn sắp đứt, Đế Lửa sắp sửa giáng đòn quyết định và Tắc Kè Bông sửa soạn nát như tương tàu, đột ngột một giọng nói trầm trầm vang lên:

- Đánh thế đủ rồi! Để cho nó đi đi!

Người vừa lên tiếng không ai khác hơn là Tiểu Long.

Ngay lập tức, mọi người đổ dồn mắt về phía nó và khi thấy đứa vừa vuốt râu hùm chính là bại tướng dưới tay Tắc Kè Bông hôm nọ, nhiều đứa không nhịn được liền phì cười:

Dế Lửa như không tin vào tai mình:

- Mà mày muốn tao tha cho nó ư?

- Ừ .

Thủ lĩnh Xóm Dưới càng ngạc nhiên:

- Chính nó là đứa đã nện mày toi tả kia mà?

Tiểu Long thở dài:

- Nhưng nó là em tao!

Tắc Kè Bông lia mắt về phía Tiểu Long nhưng không nói gì, chỉ khịt khịt mũi:

Dế Lửa nhú mày một hồi rồi nói:

- Thôi được! Nể mày là đứa đã từng cứu em tao, tao đồng ý tha cho nó! Nhưng nó phải mở miệng xin thua và phải chấp nhận những điều kiện do tao đưa ra!

- Không được! - Tiểu Long nhăn nhó - Tha là tha chứ không có điều kiện hoặc mở miệng xin thua gì hết! Tao không muốn mày làm nhục người khác!

- Nhưng nó đã từng làm nhục mày kia mà? - Dế Lửa nhún vai - Tao chỉ bắt nó làm những gì nó đã từng bắt mày làm thôi!

- Tao khác! - Tiểu Long vẫn khẳng khái - Tao không sống ở làng này, chỉ ít hôm nữa là tao rời khỏi đây rồi! Hơn nữa, như tao đã nói, nó là em tao, tao nhường nhịn tí thì đã sao!

Đang sốt ruột tìm cách giải vây cho Tắc Kè Bông, Tiểu Long không đủ thì giờ để cân nhắc lời lẽ. Vì vậy câu nói hớ vừa rồi của nó làm Tắc Kè Bông chàm nọc.

Quên bém mối cảm kích vừa chớm lên trong lòng, Tắc Kè Bông hừ mũi:

- Đồ láo toét! Ngừ trói gà không chặt như mày mà đòi nhường nhịn tao hả!

Tiểu Long chưa kịp phản ứng đòn tấn công bất ngờ từ phía Tắc Kè Bông thì một ông nhóc đứng sau lưng Dế Lửa lăm li tiến lại. Khi này thấy Tiểu Long thành linh bước ra phá bình, nó đã bực mình. Rồi thấy thủ lĩnh Dế Lửa tự đứng lại đâm ra khoái tranh cãi dây dưa không chịu “giải quyết gọn” tên kỳ đà cản mũi này, nó càng cáu kỉnh.

Cuối cùng nó không nhịn được, nó lững thững bước đến trước mặt Tiểu Long, vừa đi vừa đưa tay kéo sụp chiếc mũ vải xuống trán cho thêm phần “lạnh lẽo”. Bộ tịch “lạnh lẽo” tất nhiên giọng nói cũng “lạnh lùng”. Nó nói:

- Mày là cái thá gì mà bày đặt can thiệp vào chuyện của tụi tao! Nếu chịu được cú “la hán quyền” này của tao thì họa may mới đủ tư cách nói chuyện!

Nhưng ông nhóc chưa kịp tung “la hán quyền” ra thì chiếc mũ vải đã rơi ngay xuống đất.

Nhưng ngay cả khi chiếc mũ nằm trên đất rồi ông nhóc vẫn chưa hay biết. Nó chỉ thấy đối thủ khễ giò chân lên “quạt” một cái, một bóng đen chớp ngang mặt mát rượi như một cánh chim bay vù qua. Rồi thôi. Nó ngẩn người ra, không kịp tránh, cũng chưa kịp nhìn rõ đó là vật gì thì Tiểu Long đã ung dung trở lại tư thế cũ.

Cú ra đòn chớp nhoáng, đẹp mắt và chính xác đến từng mi-li-mét của Tiểu Long khiến hàng loạt cái miệng bật ra tiếng xuýt xoa:

- Trời đất! Thằng này nó đá cứ như trong xi-nê!

- Rõ ràng trước giờ nó giấu nghề!

- Nếu cổ tình đá trúng, cái đầu thằng Hiện đã rơi xuống và lăn lông lốc như quả dưa khô rồi!

Thằng nhóc khi này, bây giờ là thằng Hiện, sau một thoáng giật mình thấy người ngợp chẳng hề hấn gì, liền trấn tĩnh ra oai nhằm át đi những lời bình phẩm bá láp kia:

- Đứng sát rạt bên cạnh mà đá không trúng thì còn đánh đấm...

Nhưng thằng Hiện chưa kịp nói nốt ba tiếng “cái quái gì” thì quai hàm đã cứng đơ. Chả là theo thói quen nó vừa nói vừa thò tay kéo vành mũ cho ra vẻ tay chơi nhưng lần này tay nó hươ hươ hoài mà chẳng thấy chiếc mũ đâu. Đến khi nghe bọn nhóc cười rân, nó ngoảnh lại mới hay chiếc mũ của nó đã bị Tiểu Long đá văng xuống đất tự đời tám hoánh nào. Trong thoáng mắt, Hiện đã đánh mất điệu bộ lạnh lẽo lẫn giọng nói lạnh lùng. Bây giờ nó chỉ thấy tay chân lạnh ngắt.

Nhưng trước cú đá đẹp như mơ của Tiểu Long, Hiện không phải là đứa sững sốt nhất. Nếu có những đứa nào thắng thốt đến mức không tin vào mắt mình thì đó là Tắc Kè Bông và thằng Lượm. Hai đứa cứ đứng thộn mặt ra, người cứng đờ hết như bị ai đóng đinh xuống đất.

Và hai đứa còn thộn mặt ra thêm nhiều lần nữa. Bởi sau cú đá biểu diễn của Tiểu Long, thấy thằng Hiện ngậy người như chết rồi, hai tên đồng bọn của nó liền tiến ra.

- Chà, hóa ra mày cũng võ vẽ một tí nghề đấy!

Một trong hai ông nhóc nói, giọng cố ra vẻ khinh khỉnh nhưng thực ra đã run lăm. Bằng chứng là chúng không dám bước thẳng đến trước mặt đối thủ mà chia làm hai hướng ập vào hai bên hông Tiểu Long theo thế “gọng kềm”.

Trong khi đám khán giả tim nhảy lò-tô trong ngực thì Tiểu Long trông vẫn thản nhiên. Chỉ đến khi hai tay đàn em của Dế Lửa vừa đến gần đã đột ngột hô “Đánh!” và đồng loạt nhảy xổ vào từ hai bên thì Tiểu Long mới di động thân hình.

Nó phóng tới trước một bước để lấy đà. Và thêm một cú dậm nhảy, người nó đã bay vọt lên. Xoay người trên không, Tiểu Long tung một cú đá “cắt kéo” tuyệt đẹp. Đối thủ bên trái lãnh cú đá chân phải, đối thủ bên phải lãnh cú đá chân trái.

Cú ra đòn của Tiểu Long không những đẹp mà còn cực mạnh. Chỉ nghe “bốp, bốp” hai tiếng, hai ông nhóc xui xẻo kia đã loạng choạng dạt sang hai bên và nhả nhó đưa tay ôm chặt lấy bả vai. Đó là Tiểu Long còn nương nhẹ, nếu nó tung chân cao hơn một chút nữa chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra!

Bọn nhóc xung quanh như lặng đi trước cú song phi tuyệt kỹ của Tiểu Long. Sững sờ mất một lúc, chúng mới ồ lên trầm trồ thán phục.

Đến lúc này thủ lĩnh Xóm Dưới mới chịu nhúc nhích. Từ khi Tiểu Long trở tài đến giờ, nó chỉ đứng yên quan sát, môi mím chặt, không thốt một tiếng nào.

Nhưng bây giờ thì nó bước đến đứng đối diện với Tiểu Long và khề háng giọng:

- Hay lắm! Không ngờ mày là “chân nhân bất lộ tướng”! Nhưng nếu muốn đem thằng Tắc Kè Bông về, mày phải hạ nốt cả tao!

Tới đây thì Tiểu Long dậm ra khó xử. Lúc này, thấy Tắc Kè Bông bị dồn vào chân tường, nó không thể làm ngơ. Và khi quyết định can thiệp để cứu Tắc Kè Bông, Tiểu Long không nghĩ là mình sẽ sử dụng tới chân tay. Nó chỉ hy vọng Dế Lửa nể lời nó mà tha cho Tắc Kè Bông. Nào ngờ sự thế lại diễn biến càng lúc càng ra ngoài sự tiên liệu của nó.

Cho đến lúc cực chẳng đã, buộc phải động thủ với ba tên thuộc hạ của thủ lĩnh Xóm Dưới, Tiểu Long cố ý thi triển tuyệt kỹ hy vọng Dế Lửa trông thấy sẽ nản lòng mà đáp ứng yêu cầu của nó.

Khổ nỗi, thủ lĩnh Xóm Dưới không giống chút nào với thủ lĩnh Xóm Trên. Dế Lửa là thủ lĩnh thứ thiệt. Nó không quen mềm nắn rắn buông. Nó làm Tiểu Long phân vân quá xá. Vì suy cho cùng, Tiểu Long không muốn đánh nhau với một đứa như thằng Dế Lửa. Mới gặp Dế Lửa lần đầu mà không hiểu sao nó dậm ra khoái thằng này mới khổ!

Cuối cùng, cái đầu óc chậm chạp của Tiểu Long cũng nghĩ ra được một kế. Nó nhìn thủ lĩnh Xóm Dưới, gật gù:

- Nếu không còn cách nào khác thì tao với mày buộc phải phân tài cao thấp thôi!

Nói xong, không đợi Dế Lửa “đáp từ”, nó xoạc chân xuống tấn.

Thấy đánh nhau với mình, Tiểu Long thủ thế ra chiều trịnh trọng, Dế Lửa càng không dám khinh suất, nhất là qua những gì vừa được mục kích, nó đã biết tài nghệ của đối thủ như thế nào rồi. Nếu không vì danh dự, nó cũng chẳng muốn đấu với cái đứa đã từng giải vây cho thằng Chút làm gì.

Dế Lửa tặc tặc lưỡi và cũng đảo bộ lăm lăm giữ miếng.

Vây quanh hai đấu sĩ là mấy chục bộ mặt căng thẳng, hồi hộp. Từ trước đến nay, Dế Lửa là “cao thủ” bất khả chiến bại trong làng. Bây giờ nó đụng với “song phi cước” Tiểu Long, quả là một cuộc so tài hiếm có. Vì vậy, không một khán giả nào dám chớp mắt. Chúng không muốn bỏ sót bất cứ một diễn biến nhỏ nhất nào.

Tiểu Long xuống tấn vững như đồng. Rồi cũng như một tượng đồng thứ thiệt, nó cứ đứng trơ một chỗ không động cựa.

Thấy đối thủ đứng như mọc rễ, chẳng có vẻ gì muốn xông lên, Dế Lửa sốt ruột bước tới, hét lên một tiếng trợ oai và nhắm bả vai Tiểu Long tung một cú đâm sấm sét.

Chỉ đợi có vậy, Tiểu Long tràn người qua một bên và nhanh như chớp đưa... đầu ra đỡ.

Trước lối đánh “tự sát” của Tiểu Long, bọn nhóc đứng ngoài đều buột miệng “ồ” lên kinh hoàng. Ngay cả Quý ròm, vốn từng chứng kiến Tiểu Long luyện “thiết đầu công” nhưng chưa thấy bạn sử dụng bao giờ, cũng lo lắng đến thót tim.

Tắc Kè Bông bật la hoảng:

- Tiểu Long, mày điên hả?

Còn thằng Lượm thì tay chân rụng rời.

- Anh Tiểu Long! - Nó kêu mà như mèo.

Ngay cả Dế Lửa cũng phát giác ra hành động lạ lùng của đối thủ. Nó muốn thu tay lại nhưng không kịp.

“Bình” một tiếng, tất cả bọn trẻ nhắm tịt mắt và cảm thấy mặt đất dưới chân mình rung rinh.

Có đến ba mươi giây sau, bọn trẻ mới từ từ hé mắt ra.

Và vừa hé mắt ra, chúng lập tức đưa tay lên dụi lấy dụi để.

Lạ làm sao, trước mặt chúng, Tiểu Long không... nằm trên cũng máu, đầu cổ cũng chẳng móp tí ti. Nó vẫn đứng bình yên tại chỗ, điềm nhiên mỉm cười.

Đối diện với nó, Dế Lửa tay này ôm chặt tay kia, làm như nếu nó buông ra, cánh tay vừa tung đòn sẽ rớt bộp xuống đất.

Thủ lĩnh Xóm Dưới không ngờ nội công Tiểu Long cao cường đến mức đó. Nó bóp bóp các ngón tay đau nhức, nhăn nhó nói:

- Thôi, tui mày về đi! Tao chịu thua!

Lần đầu tiên trong đời, bọn trẻ nghe con người hùng mạnh Dế Lửa thốt lên ba tiếng buồn rầu đó.

Tiểu Long lịch sự:

- Cảm ơn mày!

Rồi nó quay lại ngoác Quý ròm và Tắc Kè Bông đi theo trước những cái miệng há hốc của bọn trẻ đến lúc này vẫn chưa kịp... đóng lại.

Bọn Tiểu Long đi một quãng khá xa bỗng nghe tiếng thằng Lượm gọi từ phía sau:

- Anh Quý! Anh Tiểu Long! Chờ em với!

Ngoảnh lại, thấy Lượm đang lừa bò tót tả chạy theo, Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mày làm gì về sớm vậy?

Lượm không trả lời mà nhào tới đâm thùm thụp vào lưng ông anh:

- Anh xạo em nè! Có võ mà hôm trước giả bộ đánh thua thằng Tắc Kè Bông làm em quê mặt với tụi bạn nè!

Tắc Kè Bông đi bên cạnh, nghe Lượm nhắc lại chuyện cũ, mặt nó bắt giắc đỏ lên. Nhưng nó không nói gì. Cứ làm thình hoai như vậy, mãi đến gần nhà mới quay sang Tiểu Long, chớp chớp mắt:

- Mày đi tắm đi! Chuyện đội gạo đi xay bột để tao lo!

Từ ngày về quê đến giờ, lần đầu tiên Tiểu Long mới nghe Tắc Kè Bông nói được một câu tử tế. Nó ngược nhìn Tắc Kè Bông nhưng thằng này đã vội vã quay mặt đi chỗ khác. Nhưng điều đó không ngan cản Tiểu Long nở một nụ cười sung sướng.

Tắc Kè Bông không chỉ nói một câu tử tế. Chiều hôm sau, lúc Tiểu Long và Quý ròm đang ngồi câu cá ngoài bờ suối thì Tắc Kè Bông thình lình xuất hiện.

Nhưng lần này trên gương mặt nó nét tươi cười đã thay cho vẻ hầm hầm bữa trước. Và trên tay nó thế chỗ cho tảng đất to như lưỡi cày là hai vòng hoa sứ thơm tho, trắng muốt.

Nó bước lại gần Tiểu Long và Quý ròm, ngập ngừng chìa hai vòng hoa ra:

- Đền cho tụi mày nè!

Quý ròm tủm tỉm:

- Tụi tao có bắt đền mày đâu!

Tắc Kè Bông gãi tai:

- Thì tụi mày không bắt đền, nhưng tao làm hư thì tao phải đền!

Sợ Tắc Kè Bông ngập ngừng, Tiểu Long nháy mắt với Quý ròm ra hiệu cho bạn mình đừng trêu nó nữa. Nhưng Quý ròm phớt lờ. Nó lại nhếch môi vắn vẹo:

- Nhưng hôm trước đâu chỉ hai đứa tao nhật hoa sứ! Còn thằng Lượm nữa chi!

Tắc Kè Bông chẳng lộ chút gì bối rối. Nó vỗ vỗ tay lên túi áo, vui vẻ:

- Vòng hoa của thằng Lượm tao cất trong này! Lát chiều nó về tao sẽ đưa cho nó!

Nói xong, Tắc Kè Bông quay lại chỗ bụi rậm gần đó lôi ra một cái cuốc không biết nó đã giấu vào đó tự bao giờ, hăng giọng nói:

- Tụi mày còn mồi không, để tao đào giun giùm cho!

Lúc thằng Tắc Kè Bông nói câu đó, con chim khách đậu trên ngọn tre cạnh bờ suối bật kêu lên một tiếng. Chắc nó tưởng Tắc Kè Bông là khác lạ mới tới làng. Nó đâu có biết đó chính là thằng con mồi bữa của thím Năm Sang.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-08-bat-den-hoa-su>